JURNALUL® S.F.

Premiul Convenţiei Europene de SF
EUROCON '94

Anul IV Nr. 109
Săptămînal de cultură
SF, HORROR ŞI FANTASY
16 pagini - 250 lei

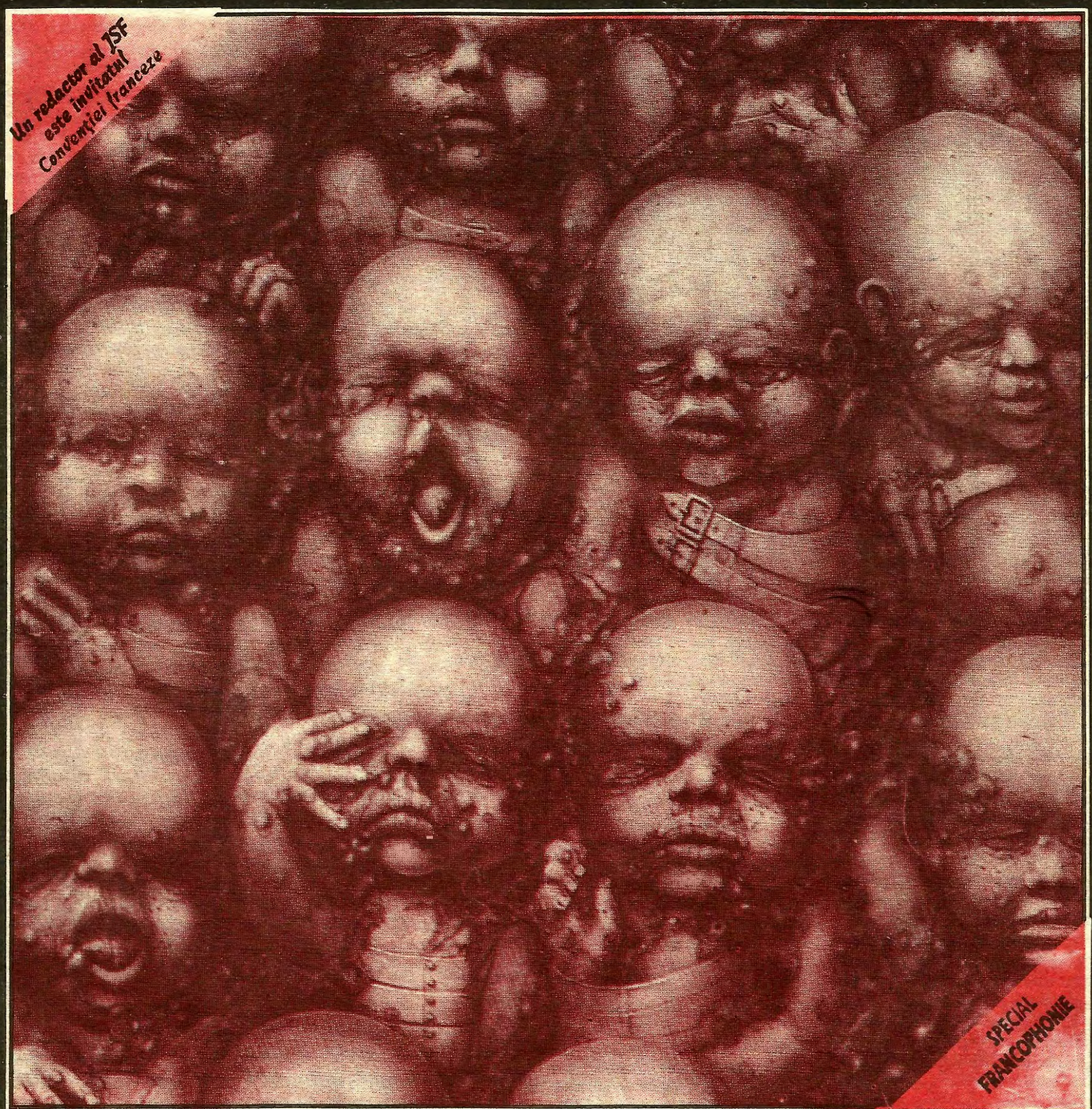

✧ CLAUDE ECKEN ✧ GABRIEL AMBROISE ✧ RAYMOND MILESI ✧
✧ JEAN RAY ✧ ALAIN LE BUSSY ✧ ERIC VIAL ✧ CLAUDE DUMONT ✧

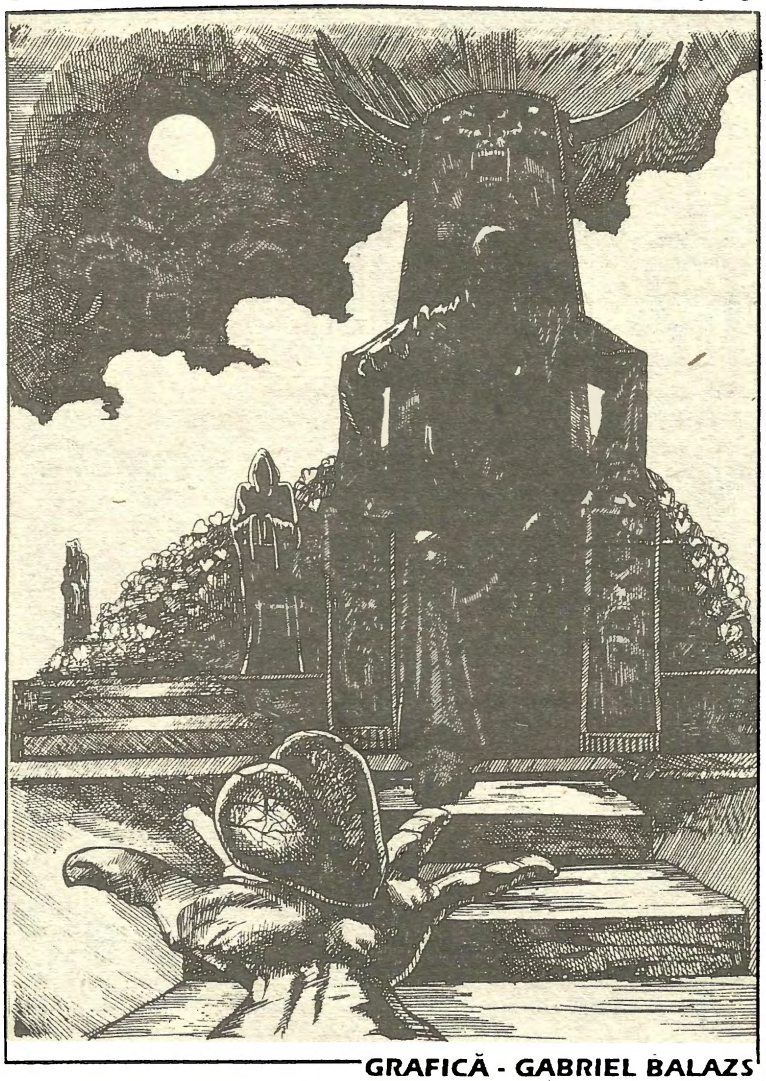

GRAFICĂ - GABRIEL BALAZS

ŞTIRI ANUNŢURI OZENEE

A apărut albumul „Lumi paralele" de Viorel Pîrligras. Cei care doresc să-l achiziţioneze trebuie să trimită suma de 2000 de lei pe adresa: Cartier Brazda lui Novac, Bl A 1, sc 2, ap 19, 1100, Craiova, Dolj.

După Don Simon, Mihail Grămescu şi Liviu Radu au spart *„barierele"* Curierului Naţional. Unde am mai auzit noi chestia cu lupta între generaţii?

Cenaclul de anticipaţie Orion din Ploieşti a devenit *Clubul de Anticipaţie ORION*. Şedinţele au loc săptămînal- vineri, ora 17, la Palatul Culturii din localitate. Cei interesaţi îl pot contacta telefonic pe Florin Oprea Sălceanu 044/173929.

Dintr-o eroare, în fanzinul *Sigma* editat de Dan Popescu a apărut anunţul că cenaclul Orion s-ar fi desfiinţat în urma deceselor domnilor Fl. O. Sălceanu şi Anton Tănăsescu. Creditorii primului pot fi liniştiţi (mai) există, mişcă , scrie etc.

Scriitorul Ovidiu Bufnilă protestează vehement în urma publicării sondajului de opinie al editurii Nemira. Domnul Bufnilă afirmă: *„Este normal ca o editură să facă sondaje de opinie şi în urma lor să-şi aleagă scriitorii pe care îi va promova. Este anormal faptul că aceste sondaje sînt făcute publice şi întunecă imaginea scriitorilor autohtoni."* Declaraţia lui Mihail Grămescu: *„Un sondaj de opinie nu se comentează, este întotdeauna binevenit, ajutîndu-l pe scriitor să afle părerea publicului despre el. Sondajul are întotdeauna limitele lui de aproximaţie, reprezentînd eşantionul şi momentul cînd a fost luat."*

Problema rămîne deschisă; aşteptăm în continuare păreri şi propuneri pentru TOP 30. Vom reveni.

Adrian Bănuţă

 # În perioada 31.03-2.04 a.c. va avea loc la Craiova *Festivalul Henri Coandă*. În cadrul festivalului se organizează un concurs de proză cu două secţiuni (SF şi F) şi un concurs de arte vizuale. În cadrul secţiunilor SF şi F se vor acorda cîte trei premii pentru fiecare dintre speciile literare: schiţă, povestire şi nuvelă. De asemenea se vor acorda trei premii pentru fiecare dintre cele trei subsecţiuni din cadrul artelor vizuale (BD, grafică şi, respectiv, alte modalităţi de expresie plastică - film, foto, pictură, sculptură, etc.) Pentru concursul de proză lucrările, dactilografiate la două rînduri, în trei exemplare, se expediază pînă la 15 martie pe adresa: *Adrian Roşianu, Cartier Piaţa Gării, bl K 3, ap 2, 1100, Craiova, Dolj* pe sistem motto, specificînd şi secţiunea. Lucrările de grafică şi BD vor fi expuse în perioada festivalului. Participanţii trebuie să expedieze şi cîte o fotografie, tip carte poştală a unela dintre lucrări şi un *curriculum vitae*, pe adresa : *Viorel Pîrligras, Cartier Brazda lui Novac, Bl A 1, sc 2, ap 19, 1100, Craiova, Dolj.*

GO TO WEST

Deci un nou număr special, spre bucuria unora şi „groaza" altora. De data aceasta dedicat SF-ului francofon, în general, şi Convenţiei francofone de SF, desfăşurate în paralel cu Convenţia Naţională de SF, în special. În paginile acestui număr special al JSF-ului nu veţi găsi texte ale unor „monştri sacri" ai SF-ului francez, precum Brussolo, Klein, Curval, etc., ci „producţii" şi referiri la/ de/ despre cei care alcătuiesc fandomul francofon. Răuvoitorii îi consideră pe aceştia un fel de „eşalonul 2" al SF-ului francofon, părere greşită, deoarece nu talentul le lipseşte fanilor francezi, belgieni, canadieni şi elveţieni (de limbă franceză), ci timpul necesar pentru a-şi desăvîrşi opera, tot timpul fiind angrenaţi, într-un mod sau altul, în *„implacabila maşină de făcut bani şi fericire din societatea occidentală"*.

Deci, o „penetrare" mai consistentă în fandomul francofon, cu care avem mai multe afinităţi decît bănuim, şi pe care trebuie să-l cunoaştem mai bine.

În acelaşi timp *Jurnalul SF Special Francophonie* se doreşte un număr care să ajungă în Elveţia, la lucrările celor două convenţii, astfel încît şi fanii francofoni să ştie mai multe despre acest săptămînal unic în întreaga lume. Cu această ocazie le putem oferi chiar o lecţie de spirit de iniţiativă românească, avînd în vedere că noi ne putem permite la o economie de tranziţie, un săptămînal, 2 reviste lunare şi cîteva suplimente, toate SF 100%, în timp ce ei, la peste 100 de milioane de vorbitori de franceză, nu au nici o revistă profesională de gen.

Nicolae C. Ariton

JURNALUL ®

Editat de : INTACT SF

PREMIILE CONVENŢIEI NAŢIONALE DE SF 1993 - PLOIEŞTI
CONVENŢIEI EUROPENE DE SF 1994 - TIMIŞOARA
GEOVALY SRL - BUCUREŞTI (activitate promoţională)
CONVENŢIEI NAŢIONALE DE SF 1994 - BAIA MARE

COLECTIVUL DE REDACŢIE :

Adrian BĂNUŢĂ
(REDACTOR ŞEF)

Număr realizat de:
Nicolae C. ARITON,
Ionuţ BĂNUŢĂ,
Remus CERNEA,
Mihail GRĂMESCU,
Isabela ION
Cristian IONESCU,
Liviu RADU
Cătălin TENIŢĂ,
Florin Mircea TUDOR
(REDACTORI)

ADRESA REDACŢIEI:
Şoseaua Bucureşti-Ploieşti, nr. 25-27, sector 1, Bucureşti
Tel. 2107136, 2109366, 2109946

RĂSPUNDEREA MATERIALELOR INFORMATIVE REVINE AUTORILOR

Tehnoredactare computerizată *Adrian şi Ionuţ BĂNUŢĂ*
Culegere: *Steliana NEGHIRLĂ*
Corectură: *Remus CERNEA*
Montaj offset: *Georgiana DUCMAN, Mariana SEBE, Silvana GREERE*

JURNALUL SF. este înscris în Catalogul Presei la poziţia 2.128. Abonamentele se pot face la oficiile centru RODIPET. Cititorii din străinătate se pot abona prin RODIPET SA PO BOX 33-55, telex 11895 Telefax 3129432 Bucureşti - România Piaţa Presei Libere nr. 1

Acest săptămînal face parte din reţeaua naţională a publicaţiilor JURNALUL

Director administrativ: Titus GUVIR
Redactor şef: Marius TUCĂ

Tiparul executat la INTACT

Persistance de la Vision
les images de la Science-Fiction

CONVENTION FRANCOPHONE DE LA SCIENCE-FICTION

Château d'Yverdon & Maison d'Ailleurs,
Yverdon-les-Bains, Suisse, du 27 au 30 avril 1995

Anul acesta, a *5-a Convenţie francofonă de SF* şi a *22-a Convenţie franceză de SF*, se vor desfăşura simultan în Elveţia, în oraşul Yverdon, sub egida muzeului SF, „Maison d'Ailleurs". Edilii oraşului au pus la dispoziţie, pentru această dublă manifestare, trei săli superbe din incinta Castelului aflat în centrul oraşului şi construit în sec. XII. O parte din proiecţiile audiovizuale se vor face în „Maison d'Ailleurs', situată „dincolo de stradă" de castel, în fosta clădire a închisorii oraşului. Aceasta va permite păstrarea principiului unităţii locului, favorizînd atmosfera de convieţuire şi apropiere între participanţi. Barul va fi instalat în castel, alături de Aula Magna, în care vor fi organizate conferinţele şi mesele rotunde. Pentru pauzele de prînz şi seară, nu va fi nevoie de parcurgerea unor distanţe uriaşe: Convenţia se derulează în inima oraşului, care abundă în restaurante pentru toate gusturile (chiar exotice) şi pentru toate buzunarele.

Tema convenţiei, este „PERSISTANCE DE LA VISION" (persistenţa viziunii) şi se doreşte un titlu simbolic, considerînd că fără imagine (*l'image*, referire la subtitlul convenţiei: *les images de la Science-Fiction)* nu poate exista imaginarul. Tema „imaginii" - cuvîntul în sine - are o mare bogăţie de înţelesuri: acelea ale pictorilor, cineaştilor, BD-iştilor, etc, dar şi imaginilor literare. Titlul *„PERSISTANCE DE LA VISION"* a fost împrumutat de la superba antologie de nuvele a lui John Varley, apărută în editura Denoel, în colecţia „Presence du Futur" (şi pentru care s-a cerut permisiunea editurii de a-l folosi), fiind un omagiu adus perseverenţei şi răbdării tuturor vizionarilor de-a lungul timpului, în încercarea lor continuă de a cunoaşte mai bine „starea de spirit". Tema imaginii este de fapt ideea sub care se desfăşoară întreaga activitate în cadrul muzeului „Maison d'Ailleurs", punînd accentul pe expresia vizuală pentru a stîrni interesul unui public mult mai larg decît a obişnuiţilor SF-ului. Concret, muzeul organizează în permanenţă expoziţii ale marilor „imagers" : pictori şi autori BD (Giger, Jacobs, Siudmak, etc), pe teme cum ar fi utopia, călătoria spaţială sau parapsihologia.

Taxele de participare - 50 de FS/200 FF,valabilă pînă la 15 septembrie 1994, a devenit 75 FS sau 300 FF. Legătura cu viitorii participanţi (numai dacă şi-au achitat taxele) se face prin intermediul buletinului de informare ALIBI, din care au apărut deja 3 numere (din totalul celor 4). Pînă în ianuarie 1995, existau 114 înscrişi, printre care, la poziţia 109, Nicolae C. Ariton.

În continuare cîteva exemple din ALIBI #2: „În patru ani de activitate, echipa muzeului (doar 3 şi 1/2 angajaţi) a organizat 19 expoziţii temporare, şapte audiovizualuri, a editat 6 cărţi sau plachete şi un joc de societate, a organizat un colocviu internaţional avînd ca temă „utopia" şi a realizat un „catalog informatizat" (pe calculator) a celei mai mari biblioteci SF din Europa... Aceste eforturi au început să dea primele roade: participare în noiembrie 1994 la Festivalul audiovizual muzeografic de la Paris (singurul muzeu elveţian selecţionat din cele 88 de instituţii similare) alături de Muzeul Louvre şi National Gallery of London. Solicitarea unor mari muzee străine, precum Kunsthalle din Viena (Austria), care doreşte să se asocieze în 1996 pentru organizarea unei ambiţioase expoziţii avînd ca temă „Visions techniques" şi obţinerea la categoria „nuvela franceză" a „Grand prix de l'Imaginaire 1995" pentru textul lui Serge Lehman „Dans l'abîme" , apărut în antologia editată de MdA: „Parapsychologie, science et fiction".

Premiul lui Serge Lehman s-a suprapus peste o severă reducere bugetară, care a atras imposibilitatea editării unei antologii asemănătoare şi în anul 1995. Astfel, bugetul de achiziţii a fost redus cu 80% iar cîţiva consilieri comunali ai Primăriei au votat propunerea reducerii cu încă 20% (120 de mii de franci elveţieni) a bugetului global, atrăgînd după sine suprimarea unuia din posturile din muzeu. Din fericire, majoritatea parlamentului yverdonois nu a votat această propunere, cu tot deficitul global de aproape 8 milioane de FS a oraşului. Aceasta a demonstrat ataşamentul la valorile culturale ale membrilor Parlamentului.

Nicolae C. Ariton

PROGRES DU PROGRAMME

EXPOSITIONS

1) La Maison d'Ailleurs

Contrar a ceea ce fusese anunţat în No Zero (al progres reportului), expoziţia principală a muzeului Maison d'Ailleurs nu va fi *Zoodyssee 3003*, - jurnalul de bord al unei expediţii interstelare prezentînd fauna şi flora unor planete explorate de curînd. Această manifestare, care cere o lungă pregătire, a fost amînată pînă în septembrie 1995.

În schimb, muzeul organizează o expoziţie colectivă a patru artişti, dintre care doi sînt invitaţi la convenţie:

TRENURI FANTOMĂ: viziuni mutante
H.R. GIGER (Suisse): picturi, desene, sculpturi
Krzystof KIWERSKI (Pologne): picturi
John HOWE (Canada): picturi, desene
Carlo BORER (Suisse): sculpturi

Titlul este inspirat de lucrările mai vechi sau mai recente ale lui H. R. GIGER, în special datorită colaborării lui la filmul *Species*, produs de MGM şi regizat de Roger Donaldson (proiectat pentru vara lui 1995)

În completare, va avea loc Expoziţia UN VOYAGE EN IMAGINAIRE care reuneşte desene de copertă destinate colecţiei *Presence du Futur* a editurii Denoel: 25 de lucrări a 13 desenatori printre care Serge Bihannic, Jean-Jaques Chaubin, Philippe Gauckler, Jean-Yves Kervevan, Florence Magnin, Philippe Sadziak şi Sato Yamamoto.

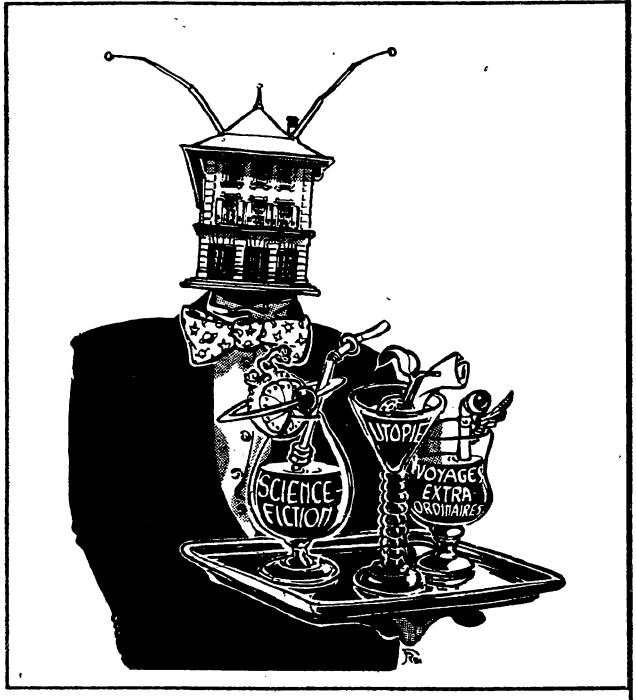

Desen de François ROUILLER

2) LA CHATEAU D'YVERDON

Desene şi BD de Gilles Francescano.
Afişe şi litografii de Caza şi Siudmak.
Desene şi picturi de Francois Rouiller
Collections Maison d'Ailleurs: picturi, desene, sculpturi, cărţi vechi, jucării.
Sculpturi în latex de Fred Bastide şi Paul Lancon.
Sculpturi de Jean-Pierre Vaufrey, Didier Cottier, Henry Meyer

CONFERINŢE

Rene Laloux. *Cinema d'animation et SF.*
Elisabeth Vonarburg. *Les artefacts feminins dans la SF: une certaine image (hi-hi) de la femme.*
Pierre Stolze. *La SF, litterature d'images et non d'idees.*
Stephane Nicot. *Le grand decalage: SF litterature et SF cinematographique.*
Norman Spinrad. *La science-fiction dans les medias.*
Claudio Del Maso. *Les auteurs francophones en Italie.*
Alain Le Bussy. *La SF de bon papa.*
Nicolae C. Ariton. *La SF en Roumanie.*

MESE ROTUNDE

„L'ecrit et l'image: chasses-croises".
„Quand la SF s'affiche: l'illustration de couverture".
„Vu d'Ailleurs: histoire et projets d'un musee du futur".
„Pourquoi la SF francaise n'a-t-elle pas reussi a s'imposer dans les murs?" (proposition de Gerard Klein)
„Y-a-t-il un art de science-fiction?"
„L'edition francophone de SF en 2001 et plus: quels espoirs et quels obstacles?"
„SF et grand public: comment elargir le cercel?"
„Fin de grossesse: la nouvelle revue francaise de SF".

DIAPORAME

Arkhé
După un BD de Caza. Production MDA.

Le reveur de Realites
Omagiu lui W. Siudmak. Producţie MDA

Montaj de Gilles Francescano (sub rezervă).

TEATRU

La poudre et le vent
Piesă într-un act de Georges Panchard.

Claude Ecken

Claude Ecken a mai publicat în paginile JSF-ului cu un articol prezentînd un scurt istoric al SF-ului francez. Opera sa literară cuprinde romane SF, polițiste și horror, alături de o bogată activitate în fandom. Viața sa personală a fost și este destul de agitată: a lucrat în construcții dar s-a ocupat și de „cosmetica cîinilor", după care s-a căsătorit, a încercat să trăiască din scris, „visul milenar al scriitorilor", dar după cîțiva ani a fost obligat să renunțe. În momentul de față este angajat în cadrul unui birou de orientare profesională pentru tinerii șomeri. Textul următor a fost expediat cu rugămintea expresă de a fi publicat în paginile JSF-ului, o publicație pe care o consideră ca un adevărat miracol.

Nathalie se lăsă să cadă rîzînd, puțin amețită, pe iarba proaspătă, alături de amantul său.

Își aruncă privirea în adîncul ochilor lui negri, fremătînd de dragoste și el îi surîse cu tandrețe. Ce zi frumoasă! Pădurea era alcătuită din arbori înalți și drepți, cu frunzele aurite de venirea toamnei. Soarele strălucea și rîul murmura la picioarele lor.

Marc întinse mîna pentru a-i cuprinde talia. O strînse încet și-i atinse gîtul fremătînd cu un sărut plin de pasiune.

„Te iubesc, Nathalie, spuse cu voce caldă, tu ești viața mea".

Nathalie simți un tremur de dorință prin tot corpul.

Marc își apropie buzele pentru a o săruta, ea îi oferi sînii și închise ochii.

☎☎☎

Fusese ca un întuneric. Nathalie se lăsă să cadă pe iarbă și se întinse alături de amantul său. A avut prima surpriză cînd și-a dat seama că îl privește din nou pe Marc în adîncul ochilor. Apoi și-a dat seama că translatorul temporal era defect, și nu ar fi trebuit să-l utilizeze. Dar fusese atît de deprimată după cearta cu Marc, soțul său, încît simțise nevoia de a se refugia în trecut, pentru a-l regăsi pe amantul plin de pasiune, care acum o îmbrățișa. *„Te iubesc, Nathalie, tu ești viața mea"*, de cît timp nu mai pronunțase Marc asemenea cuvinte? Ce ar fi putut să facă în așteptarea tehnicienilor, care urmau să sosească abia a doua zi, decît să se lase purtată de acest tremur al dorinței care îi parcurgea corpul? Marc își apropie buzele pentru a o săruta, ea îi oferi sînii și închise ochii.

Rîdea în timp ce se lăsa să cadă în iarba proaspătă, puțin amețită de faptul că își păstrase conștiința prezentului, fără a putea să repete gesturile din trecut. Încă o dată, își privi amantul în ochi așteptînd ca el să o cuprindă în brațe. Translatorul se fixase pe un nod temporal, repetînd la infinit aceeași scenă. Dar defecțiunea nu o interesa pe Nathalie; mîine, totul va intra în ordine. Așteptînd, ea se lipi de pieptul lui Marc și își dădu capul pe spate pentru a fi sărutată. Ce băiat încîntător putea să fie, murmurînd cuvinte tandre, plin de afecțiune pentru ea. Și ce zi magnifică aleseseră, sub acest soare strălucitor, cu acest rîu murmurînd și pădurea aurită. Totul după dorința ei, Nathalie închise ochii și își oferi buzele...

☎☎☎

Cîtă bogăție în această scenă, gîndi Nathalie, căzînd din nou în iarbă. De data aceasta nu-și mai lăsă privirea în ochii lui Marc, preferînd să asculte foșnetul frunzelor și cîntatul păsărilor. Nathalie sesiza că în timp ce viitorul ei soț îi surîdea, mîna lui începuse să ardă imperceptibil, în timp ce se pregătea să o cuprindă de talie. Și cînd Marc o îmbrățișă, ea simți tremurul ușor al mîinii fără piele, cum o mîngîie. Percepția olfactivă a Nathaliei era de asemenea decuplată: respira mirosul ierbii și a pămîntului reavăn, care se ridica din sol. Adierea ușoară a vîntului crescu în intensitate cînd Marc îi declara pasiunea sa. Toate acestea erau extrem de excitante, și Nathalie închise ochii, pregătită de sărut.

Nathalie căzu pe sol și se întinse alături de Marc. Nu va întîrzia să mă ia în brațe, gîndi ea privindu-l în ochi. Asta este! Mîna începu să se miște. În curînd, palma avea să o atingă și Marc avea să o cuprindă. Pentru Nathalie, era ca și cum retrăia impresii tactile. *„Te iubesc, Nathalie, tu ești viața mea"*, repeta singură, imitîndu-i inflexiunile vocii. Puțin plictisită, aștepta tremurul dorinței care trebuia să se producă, apoi întredeschise gura, pregătindu-se de sărut. Era deja frustant să-și ofere buzele fără a le mai închide...

☎☎☎

Patru, cinci, socoti Nathalie în timp ce se întindea, opt, nouă, alături de amantul șaisprezece, șaptesprezece. Știa că avea să-i coboare privirea în ochii lui Marc în jur de 30 de secunde și că mișcarea capului pentru a contempla peisajul dură douăzeci. Nathalie reluă calculul secundelor din momentul în care se întrerupsese, și mai adăugă două pentru mișcarea mîinii, opt pentru îmbrățișare și șapte pentru sărut. Concluzionă că scena dura în total aproape trei minute și încerca să nu deschidă buzele pentru a săruta fantoma care începuse să o agaseze serios, în timp ce se lăsa să cadă încă o dată în iarbă. Nici o posibilitate de a putea să-și orienteze privirea în altă direcție, departe de acești ochi bovini, plini de admirație și de acest surîs imbecil.

O zi penibilă care nu se mai sfîrșea, o zi în care se produceau mereu aceleași evenimente. Nathalie se scutură de silă, bolnavă de ideea că mîna avea să-i atingă din nou bluza, cu un ușor tremurat. De asemenea, cîtă lipsă de precizie în gesturile sale! Și zgomotul insuportabil al hainelor în contact atunci cînd Marc o cuprindea în brațe! Nathalie tremura de dezgust, gîndindu-se la sărutul umed care avea să o atingă. Încerca să-și țină respirația, din cauza mirosurilor din jur. Ar fi vrut să nu mai audă nici insipidele cuvinte de dragoste pe care i le repeta fără noimă, reci și goale! Și răul abia urma: simți cum corpul îi tremura în așteptarea teribilei angoase a unui sărut care nu mai venea.

☎☎☎

Era, probabil, a doua sută oară cînd Nathalie cădea. Calculase că trecuseră aproape zece ore, și se lamentă la gîndul că îi mai rămăsese foarte puțin pînă la privirea în ochii amantului. Și tehnicienii care abia mîine aveau să se prezinte pentru repararea aparatului! Dar cu serviciul de reparații te poți aștepta la orice. Exista posibilitatea ca cineva să debranșeze translatorul temporal înainte de a reveni în prezent. Efectul ar fi fost acela că utilizatorul nu ar fi rămas în trecut, ci într-o „altă parte" nedefinită, într-un non-timp, în neant. Nathalie privi cum un mesteacăn se rupe în două și dispare. Singura ei speranță era Marc, care să observe dispariția soției sale și să-și dea seama de accident. Poate că exact în acel moment cînd ceva flasc îi atingea gîtul, el se pregătea să o readucă în prezent. Și atunci, îi va spune cît de mult o iubește. Dar ar trebui să facă asta mai repede, pentru că Nathalie simțea cum o cuprinde furia. În plus constată, după un număr atît de mare de scene, că ceva începuse să se schimbe. În orice caz, nu i se părea normal ca atunci, cînd își apropia buzele de cele ale soțului ei, zîmbetul acestuia să-i dezvelească o pereche de dinți stricați și putrezi. Îngrozită, Nathalie închise ochii, și începu să tremure în timp ce se lăsa să cadă pe un sol mișcător, ondulat, alături de amantul său care își pierduse un picior. Înțelese că și timpul se putea uza, la fel ca orice copie de film care se deteriora după fiecare proiecție. Ar fi vomat de silă, dacă această ipostază ar fi fost cuprinsă în scenă, în timp ce privea fața fără formă a lui Marc, cu jumătate de nas, un surîs strivit și un singur ochi în cele două orbite. Rîul părea un șanț de canalizare și sunete bizare umpleau aerul. Pădurea devenise o pată vîscoasă. Rigidă, mîna descarnată a lui Marc avansa către beregata ei. Înțelese că nu avea cum să scape de fenomenul de deteriorare și simți cum mîna i se așează pe coloana vertebrală. Încercă să țipe dar simți cum gîtul i se descompune în bucăți umede. *„Th 'iubecmm, Gnathgly, tueștviațțmea"* mormăi Marc cu o voce incredibil de joasă și lentă. O descărcare electrică sfîșie corpul Nathaliei și fața soțului ei luă foc în timp ce se apropia pentru a o săruta.

Traducere:
Nicolae C. ARITON

FAX - FRANCE - SF

par Gabriel Ambroise

Gabriel Ambroise este tînăr, este francez (din Nancy), editează un fanzin, „A la nuit noire..." (care a organizat un concurs, la care au participat şi 10 autori români) şi-i place la nebunie JSF-ul, pe care i-l trimit regulat (dar e trist, de-i vine să plîngă, pentru că nu înţelege deloc limba română). Ambiţia lui este să înveţe cît de cît românește (de)a scrisorile lui au început să fie „împănate" cu cuvinte românești) şi să alimenteze regulat rubrica sa din paginile JSF-ului, „Fax-France-SF".

Nr. 2 al fanzinului "A la nuit noire" - coperta de Alexis BRICLOT

Fax-France-SF

\# Al şaselea post de televiziune francez, M6 (post muzical), s-a specializat din ce în ce mai mult în seriale science-fiction. După ce au difuzat „Cosmos 1999" (UK), „V" (USA) şi „Highlander" (France/USA), şi „Aux frontières du Réel" - La frontierele realului -(USA) - „X Files", un alt serial este în momentul de faţă programat.

Este vorba despre „Code Quantum", serial american de science-fiction care prezintă peripeţiile unui savant prizonier al capriciilor timpului. Încercînd să repare erorile trecutului, el trece dintr-o epocă în alta, reîncarnînd personaje foarte diferite, atît femei cît şi bărbaţi, fără nici un fel de dificultate.

Serialul are un succes enorm în Statele Unite. În Franţa a fost bine primit, adică nu a stîrnit un prea mare interes. Pe scurt, acţiunea personajelor are loc numai în trecut, ceea ce este discutabil. În plus, se uită complet rolul anticipaţiei în science-fiction. Serialul nu este în fond decît un produs realizat la Hollywood, „fabricat" pentru a place unui număr cît mai mare de spectatori.

\# De notat că acest post de televiziune, M6, difuzează în fiecare joi un film fantastic sau science-fiction.

\# „Vibroboy" este noul film (francez) realizat de Jan Kouen. Este vorba despre o poveste deosebit de violentă care amestecă fantasticul, SF-ul şi horror-ul. Cu o durată de 28 de minute, filmul este proiectat în acelaşi timp cu filmul „Tetsuo" (Japonia), de la începutul lui octombrie.

\# A fost descoperit un roman inedit al lui Jules Verne!

Toate verificările efectuate au confirmat acestea. „Paris au XX-ième siècle" (Parisul în secolul XX-lea) nu este un fals şi a fost scris de unul din cei mai mari autori de science-fiction. Scris în anul 1863, acest roman propune o viziune futuristă a Parisului secolului XX şi, graţie geniului scriitorului, multe din afirmaţiile acestuia se regăsesc în viaţa de astăzi: metroul, automobilul individual, calculatorul... Să sperăm că toată lumea va cumpăra această carte, ignorată mai mult de un secol!

\# "La machine" (Maşina) este un nou film francez de science-fiction. Realizat de Francois Dupeyron, după un roman de René Belletto, personajul principal este interpretat de către Gérard Depardieu, alături de Nathalie Baye, Didier Bouboun, Claude Berri... Gérard Depardieu încarnează un psihiatru care lucrează asupra schimbării propriei personalităţi. Unul din pacienţii lui, Didier Bouboun, este un ucigaş psihopat, foarte interesant din punct de vedere medical. Medicul hotărăşte să se folosească de maşina inventată pentru a schimba personalitatea celor două corpuri. Astfel, medicul îi ia locul nebunului în încercarea de a-l vindeca. Dar, odată ajuns în corpul medicului, ucigaşul decide să rămînă aici.

Traducere Nicolae C. Ariton.

Entre soi en ecrivant

Interview avec Raymond Milesi pour JSF

Un interviu ciudat, dialogul purtîndu-se prin telefon, fără ca cei doi interlocutori să se fi văzut vreodată „în carne şi oase", cunoscîndu-se doar prin corespondenţă şi din fotografii (şi activitatea literară). Spirit nonconformist, la un moment dat, Raymond Milesi, îşi punea singur întrebările la care tot el se chinuia apoi să răspundă. În final, a rezultat un interviu stufos, plin de contradicţii şi, repet, tare ciudat. Pentru cei care nu-l cunosc, Raymond Milesi a mai fost publicat cu un articol în paginile JSF-ului şi cu o nuvelă în antologia „Valea timpului profund", ed.Vest. Este profesor de limbă franceză (motiv pentru care traducerea unui text al său este un adevărat calvar, datorită lexicului bogat care depăşeşte conţinutul uzual al unui scriitor obişnuit) în oraşul Thionville, iar soţia sa Nora (de origine canadiană) este specialistă în egiptologie.

Nicolae C. Ariton: Ce reprezintă literatura science-fiction pentru tine? Ce reprezintă fantasticul? Există o distincţie între ele?

Raymond Milesi: Ce este SF-ul, într-o singură frază, nu pot să vă răspund! Nu pot să dau o simplă definiţie, o dată pentru totdeauna, deoarece Sf-ul se caracterizează prin faptul că evoluează fără contenire: Dacă ţi-aş da o definiţie acum, mîine un alt scriitor va scrie altceva care va aduce ceva nou; deci este un gen într-o constantă evoluţie... Pentru diferenţa între SF şi fantastic, mulţi oameni - din interiorul genurilor respective - au încercat să dea un răspuns, dar nu am întîlnit pînă acum doi care să aibă aceeaşi părere. Am reuşit în final să rezolv problema printr-un răspuns foarte simplu: Sf-ul este ceea ce apare în cărţile pe care este marcată sigla „science-fiction" iar fantastic, este ceea ce apare în cărţile pe care este marcat „fantastic"; este singurul răspuns care îmi dă satisfacţie astăzi.

„Inspiraţia, nu există aşa ceva. A scrie, nu este altceva decît muncă...".

– Scoţi din aspectele ştiinţifice şi tehnice ale lumii de astăzi materie cu care îţi hrăneşti imaginaţia?

– Nu, deloc. Nu „exploatez" deloc aspectele ştiinţifice sau tehnice. De fapt, nu „extrag" de nicăieri. Pot afirma că sînt doar atent - într-o manieră generală, nu în mod special în timpul scrisului - la aspectele psihologice, poate la ştiinţele umane, dar cu privire la tehnologie, îmi exprim cu sinceritate ignoranţa mea. Sf-ul meu nu se apropie cu nimic de tehnică. De psihologie, da ! Este un lucru indispensabil deoarece mă pasionează relaţiile dintre indivizi. Putem considera romanul „Chien bleu couronne" ca un roman despre schizofrenia controlată din exterior. În continuare aş vrea să precizez, pentru a elimina orice echivoc, că problemele mele sînt exclusiv de ordin literar. Probleme de scriere, nu de imaginaţie, sau de idei. Inspiraţia este ceva foarte frumos, foarte apreciată, bine văzută, studiată... dar un mic detaliu: nu există!

– În actul scrierii, plăcerea ta constă mai mult în descrierea unui anumit lucru sau în evoluţia povestirii?

– „Plăcere"?? Nu mi-a venit niciodată ideea de a găsi plăcere în arta scrisului, Dumnezeule! A scrie nu este altceva decît muncă, o muncă de ocnaş! Scriu pentru că sînt scriitor, asta-i tot: ce pot să fac altceva? Fiecare text este o luptă, fiecare pagină, o durere: aceasta nu se face niciodată natural. Pentru a ajunge la un rezultat acceptabil, este nevoie să-ţi auto-impui o disciplină de fier! Se poate vorbi totuşi de un singur moment de bucurie - şi acesta este destul de relativ - atunci cînd termin un text, cînd mă relaxez şi îmi spun: „Nu-mi vine să cred că am reuşit să scriu o chestie atît de oribilă".

– În fapt, este nevoie să te retragi dintre oameni, să te izolezi într-un turn de fildeş pentru a putea scrie?

– Am nevoie de linişte, să nu fiu întrerupt... Dar să te retragi dintre oameni, nu. Din păcate, scriitorul este o persoană care trăieşte complet în timpul său. Nu am crezut niciodată în izolarea turnului de fildeş; este doar o viziune idealistă.

„Fiecare scriitor proiectează un anumit sens a ceea ce citeşte..."

– Romanele tale science-fiction nu sînt romane realiste; de asemenea, declari că sînt influenţate de ceea ce se întîmplă în jur, de cultură... totul fiind un fel de alchimie, de fapt scriitura autorului Raymond Milesi care, pentru cititori, poate să pară ca ceva imaginar, imaginaţia ta...

– De acord: acesta este un punct de vedere al „lecturii". Cititorul proiectează sensul a ceea ce citeşte. El aşteaptă ceva, el are reprezentări iniţiale a acestui gen sau a cărţii pe care o va citi. El va căuta în carte lucruri care să corespundă sau nu ideii pe care o are iniţial. Aceasta va găsi fărîme care vor corespunde, altele care nu vor corespunde; cel care caută altceva, va face o altă lectură; nu există două lecturi asemănătoare. Acesta este la nivel de interpretare a textului. La rîndul meu, cînd scriu, nu caut să prezint experienţe personale nici să-mi impun ideile mele: caut doar să povestesc o întîmplare care doresc să fie bine scrisă şi care să capete adeziunea cititorului.

– În antologia MOUVANCE (antologie de texte SF editată de Raymond Milesi), autorii erau invitaţi să lucreze pe teme diverse, cum ar fi societatea de consum, civilizaţia, educaţia etc. Cum îţi situezi creaţia personală în raport cu aceste clasificări?

– Nu există nici un raport între cele două. MOUVANCE este o serie de antologii, realizate de Bernard Stephan şi mine, sub „noţiunea de putere". Pentru studiul acestei noţiuni am utilizat „vectorul" science-fiction: care nu a fost un scop, ci un mijloc! Temele! (timp, individ, civilizaţie...) erau variaţii ale noţiunii de putere. Dacă ne-am limita doar la science-fiction, ar fi cu totul altceva. În interiorul antologiilor *Mouvance* nu am introdus niciodată un text personal. Ceea ce scriu eu este altceva.

„Problemele mele sînt exclusiv de ordin literar..."

– Sf-ul are ceva particular: el plasează într-un context aparent fictiv o situaţie care aparţine lumii actuale; deci, există ceva care îl va face pe cititor să se regăsească în literatura acestui gen, sau care va deveni real în lumea actuală.

– Întreg „contextul" romanesc este fictiv, chiar într-un roman realist! Prietenul meu Pierre Stolze ţi-ar spune că Sf-ul dezvoltă doar metafora. Încă o dată este un aspect care îi aparţine scriitorului. Repet că problemele mele sînt doar de ordin literar. Nu sînt probleme de inspiraţie, doar de muncă şi tehnică de scris. Bineînţeles, acesta este interpretabil, nu se poate disocia fondul de formă. Pe cînd lucram la *Mouvance* cu Bernard Stephan, era cu totul altceva: aceasta nu avea nici o legătură cu creaţia mea.

– Da, dar antologiile respective au fost editate sub sigla: „science-fiction", şi nu sub simplul „roman" sau „roman istoric", un lucru constant în munca ta.

– Acest lucru este cert: ori de cîte ori încep să scriu, aproape întotdeauna, cînd termin, rezultă science-fiction. Este un gen foarte exigent şi atunci cînd încerc altceva, am impresia că mă consum inutil. Atenţie, mă refer doar la o „impresie". Poate că mă simt mult

mai liber în SF, dar aceasta este o explicație „a posteriori".

„Vreau să dau, să primesc nu mă interesează..."

– Scrierile tale se încadrează în genul SF, chiar dacă vrei sau nu acest lucru. Aceasta înseamnă pentru tine un interes pentru lumea viitoare? Unul din subiectele preferate sînt copiii: asta înseamnă că ai o anumită curiozitate pentru ceea ce se va întîmpla în viitor, chiar dacă este vorba despre un viitor apropiat. Aceasta îți permite o ieșire din lumea contemporană și o mică evadare?

– Ceea ce scriu se poate clasa perfect în Sf! Cît cu privire la evadare: nu, deloc. A reduce Sf-ul la o viziune despre viitor este complet fals. Este vorba doar de explorarea unui domeniu, printre altele. O formă de înfățișare a timpului; în rest, este o literatură în care se vorbește despre toate. Dacă am tentația de a vorbi mai mult despre viitor decît despre trecut, aceasta se datorează optimismului, și pentru faptul că prefer acțiunea contemplării. Eu vreau să „dau": Să primesc nu mă interesează; și aceasta nu are nimic de-a face cu Sf-ul. Ceea ce cred este aceea că fiecare dintre noi este responsabil de întreaga lume. Ca și cum trăim pe suprafața unei sfere: dacă apăs într-un punct, nu are importanță în care, se simte pe întreaga suprafață a sferei elastice. Aceasta se modifică.

– Consideri că această responsabilitate individuală face parte dintr-o ordine a lucrurilor în care fiecare are locul și rolul său?

– Un fel de predestinare? Nu știu dacă acesta este un rol (cum l-am definit la sfîrșitul romanului meu „Chien bleu couronne"), dar că un aborigen din Australia își ridică piciorul pentru a nu strivi o furnică, are o altă importanță pentru mine, în comparație cu, dacă cineva mi-ar suna acum la ușă. Fiecare om care face sau se gîndește la ceva, îi influențează pe alții, din toate epocile. Nu este o idee science-fiction, este un mod de a înțelege viața și de a o regăsi în tot ce facem.

– Cu imagini fictive despre o lume viitoare, sînt autorii care vorbesc de fapt despre relațiile între ființele umane, anticipîndu-le. Mă gîndesc, de exemplu la Lem, care chiar dacă vorbește despre roboți, el vorbește de fapt despre relațiile dintr-o societate. Este adevărat că tu ai dezvoltat acest tip de aspect în textele tale și că sînt mai mult istorii personale decît istorii de „persoane"?

– Dintr-un anumit punct de vedere, această temă a transpunerii robotului în situația omului nu aparține Sf-ului: sub diferite nume, aceasta există de mai multe sute de ani. Pe de altă parte, toate întrebările tale lasă să se înțeleagă că probleme importante ale Sf-ului (ca și cum ar fi diferite de cele ale literaturii generale), sînt „idei". Ori, pentru un scriitor, nu este cazul! Dacă ai reușit să preiei cîte ceva dintr-o carte, asta înseamnă că a fost bine scrisă, adică scriitorul și-a atins scopul! Pot să am cele mai bune idei Sf din lume, dar dacă nu reușesc să le aștern pe hîrtie, să dau viață personajelor, să găsesc o coerență internă, să știu să dozez suspansul, etc., acestea nu vor fi înțelese! Nu rămîne decît un ambalaj gol iar romanul va rămîne nepublicat deoarece editorul îl va arunca la gunoi, avînd toate motivele să facă acest lucru. Singura mea problemă este scrisul. Ideile despre care aminteai, pot să spun că sînt sute de oameni care sînt capabili să-și imagineze situații fabuloase, dar numai unul dintre ei este capabil să scrie o carte: SCRIITORUL. Fără ajutorul imaginației sale, care nu se distinge cu nimic de a altora.

„Încerc să fiu eu însumi, și așa trebuie să fie orice scriitor..."

– Înțeleg că forma este importantă pentru tine, dar mă gîndesc că aceasta este doar o intenție. Nu o idee pe care o așezi înaintea dorinței de a scrie o frumoasă poveste?

– Poate! Și nu mă gîndesc doar la formă: mă interesează totalitatea muncii de scriitor. Pentru un roman este mult mai complex, pe cînd o nuvelă pot să o încep fără să am nici cea mai mică idee ce va ieși în final. Prin urmare, poate sau nu să capete formă. Începutul nu este altceva decît o coală albă de scris și nimic altceva în plus! Intriga, aceasta nu se imaginează: aceasta se construiește. Fiecare autor are tehnica lui. Asta nu vrea să însemne că forma primează fondului, în nici un caz. Acestea pot fi disociate: este același lucru! Singura necesitate este competența și aceasta nu cade din cer; ea se cîștigă încet, foarte, foarte încet, cu muncă zilnică. Înainte de a scoate un roman am rătăcit 20 de ani prin deșert; munca: aceasta este realitatea, și nu poate fi înlocuită. Doar dorința de a scrie nu înseamnă nimic, ea poate doar să-ți ofere mijloacele. După părerea mea, ceea ce contează este sinceritatea. Este nevoie ca înainte, să treci prin viață, această experiență, sacrificiile personale, care se pot așterne mai tîrziu pe hîrtie. Nu se poate trișa în acest domeniu. Dacă încerci să sari peste o etapă, nu vei ajunge niciodată la capăt! Iată care este adevărata problemă a scriitorului, care are cu totul altă dimensiune în comparație cu temele interne ale SF-ului.

– Faptul că ai publicat într-o colecție SF, se poate să diminueze prestigiului tău de scriitor. Să ți se atribuie o simplă etichetă „science-fiction".

– Să diminueze, nu. Imaginea pe care ți-o faci ca scriitor nu are nici o legătură cu eticheta. Simplu, dacă aș fi scris altceva, rezultatul ar fi fost poate altul, dar munca ar fi fost aceeași! Eu înțeleg foarte bine că cititorul este atașat de idei, dar ceea ce citește este rezultatul muncii mele. Fără eforturile depuse de mine - eforturile unui tehnician care capătă tot timpul experiență - el nu ar avea ce să lectureze. De altfel, ideile fără texte nici nu ar exista! Nu există nici un fel de separație între a scrie și viață. Ceea ce sînt, ceea ce gîndesc, sau ceea ce simt în legătură cu ceea ce scriu... cu condiția ca această muncă să fie bine făcută în direcția destinatarului: cititorul! Cred mai mult în individ decît în dogme. Iubesc mult oamenii, toți oamenii... un lucru care cred că se simte în ceea ce scriu. Cred că fericirea nu este nimic altceva decît lipsa nefericirii; idem, enunțul invers. Oamenii nu trebuie plictisiți, acesta îl consider un lucru primordial. De altfel, este un lucru foarte greu de obținut, pentru că este mult mai ușor să te ocupi de alții decît de tine însuți. Nu vreau să încerc să scriu în funcție de criterii, sau de teme. Eu încerc să fiu eu însumi, și asta se întîmplă cu orice scriitor. Este simplu: eu scriu nuvele sau romane pe care mi-ar place să le citesc.

La Maison d'Ailleurs

Musee unique au monde consacre exclusivement a la science-fiction, a l'utopie et aux voyages extraordinaires

Articole despre „Maison d'Ailleurs" au mai apărut în paginile JSF-ului și „Curierului Național". În rîndurile următoare vă propun doar o aducere aminte (dacă eventual ați citit aceste articole) a principalelor coordonate ale acestui unic muzeu de science-fiction european, situat în localitatea Yverdon-les-Bains, Elveția.

Localitatea Yverdon se află la aproximativ 30 km de Lausanne, în partea sudică a lacului Neuchatel. „Maison d'Ailleurs", se află chiar în centrul orașului, amenajat în fosta clădire a închisorii orașului, în fața unui castel medieval sumbru și impozant. Yverdon a fost locuit de romani, care l-au botezat Eburodunum și era apreciat datorită apelor sale sulfuroase. Fief al casei de Savoia, orașul dispune de castelul de care aminteam mai sus, datînd din secolul XII, și care domină frumoasa piață dedicată pedagogului Pestalozzi, creatorul pedagogiei moderne. Chiar în fața castelului se află o curioasă clădire construită în 1806, închisoarea municipală, devenită din mai 1991, „Maison d'Ailleurs".

Intrarea principală te introduce într-un hol care plutește într-o lume clar obscură și care a fost amenajat pentru activități comerciale (de bun gust, nu boutique-uri), oferind vizitatorilor diverse suveniruri (printre acestea: o sticlă de vin pinot-noir, cu etichetă SF, comercializată la prețul de 15 FS, aproximativ 22 mii lei). În spatele holului, o mică sală de proiecție cinematografică în care sînt programate în mod regulat filme ale genului. Cinema-ul este prezent de fapt în întreg muzeul prin afișele, fotografiile și machetele din diferite filme. „Maison d'Ailleurs" prezintă în permanență o expoziție a remarcabilei opere a lui H.R. Giger, titularul unui Oscar pentru creația monstrului din filmul „Alien".

Primul etaj este consacrat scrisului. O primă sală cuprinde fanzine și arhive, alături de un aparat tip xerox, așteptînd să fie solicitat (60 de centime copia). Camera alăturată este biblioteca unde căutarea unuia dintre cele 30 de mii de volume se poate face, mai întîi, pe calculator. Miile de volume sînt în aproape 40 de limbi (există și un mic raft cu cărți românești), dar și cărți rare din secolele XVI, XVII, etc. Un excelent centru de cercetare pentru criticii genului.

La etajul al doilea, se află o remarcabilă expoziție de planșe originale de BD, dintre care o parte sînt deja vîndute (cu sume între 1800 și 2600 FS), realizate de Moebius, Arno, Silvio Cadelo.

Și asta nu e tot.

În afară de celula Giger mai există un Andrevon, cu o pictură murală intitulată „La faune de l'espace et du temps", un lift: „L'ascenseur des galaxies" (un veritabil tunel vertical baroc pictat de Henry Meyer, prin care cabina de sticlă a liftului se deplasează într-un veritabil voiaj sideral).

Ar mai fi de spus că bugetul actual de funcționare se ridică la 660 de mii de franci elvețieni.

În anul 1988, a fost creată l'AMDA *(Asociation des Amis de la Maison d'Ailleurs)*, avînd aproximativ 400 de membri. Asociația editează un newsletter „D'Ailleurs Infos" și un buletin anual.

Nicolae C. ARITON

Cine-News

O rubrică care a fost posibilă datorită editorilor fanzinului „Dragon et Microchips", domnii Nicolas Miecret și Philipe Martin, care tot timpul au alimentat paginile JSF-ului cu informații din revista „Mad Movies". Activitatea celor doi fanieditori se află în ultimul timp în fruntea topului activităților fanediterilor prin numărul mare de publicații pe care îl scot anual, suplimente la fanzinul D&M. Pasionați de Lovecraft în '94, au făcut un raid prin USA, pentru a vizita locurile de baștină ale marelui scriitor american.

Un proiect mai mult anacronic decît promițător: „Demoniac", aparținînd lui Alex Cox. În rolurile principale, Christopher Lee și Donald Plesence, precum și mignona Patsy Kensit. „Demoniac", inițial denumit „Scary Man", se derulează într-un azil de alienați, în care direcțiunea utilizează mijloace terapeutice radicale. Realizat cu un buget de 3 milioane, filmul a fost definit de către autorii săi ca un „thriller gotic și victorian". Bob Keen este cel care se ocupă de efectele speciale.

Producătorii americani nu duc lipsă de imaginație cînd se pune problema de a descoperi noi filoane rentabile. Printre filmările la „Helloween" și „Maniac Cop", producătorul David M. Golstein a descoperit un nou psiho-thriller, un vînzător de înghețată. „The Ice Cream Man", regizat de Norman Apstein are ca vedetă un ucigaș de copii care circulă în oraș cu o camionetă. Între două cornete vîndute, înjunghie copii. Un puști obraznic reușește să-l demaște. O pleiadă de staruri-fantomă își aduc contribuția la această producție de serie B, pentru uz familial.

Ca și „The Ice Cream Man", „The Fear", realizat de Vincent Robert, pornește de la o idee, degenerînd în altele din ce în ce mai tîmpite. Personajul principal, Morty, este un manechin din lemn. În urma unui tratament nefericit, a unor glume idioate, Morty este animat, folosind frica unui grup de orășeni și a unor studenți la psihologie ca un carburant. Meticulos, omul din lemn îi înjunghie pe studenți. În loc de concluzie, realizatorul Vincent Robert nu a revoluționat cu nimic arta filmului horror, odată cu debutul său ca regizor.

Compania de efecte speciale „Digital Domain", avîndu-l ca patron pe James Cameron, responsabilă cu secvențele cele mai impresionante din „True Lies", l-a convins pe cei de la „Tri-Star" să le cedeze (și contra-cost bineînțeles) efectele speciale ale filmului „Godzilla", regizat de Jean Debont. „Digital Domain" are la dispoziție un an pentru a-l anima pe dragonul cel rău, într-o adaptare 100% „made în USA". O versiune serioasă, cu mulți bani în buget.

„United Artists" este foarte interesată de o „continuare" a filmului „Carrie", realizat în urmă cu aproape 15 ani, avînd ca bază celebrul roman al lui King. Ar fi vorba despre o Carrie ceva mai în vîrstă (normal, nu?) și o serie de aventuri generate de oarecari puteri paranormale.

Arnold Schwarzenegger se află în discuții avansate cu cei de la „Walt Disney" Proiectul ce se negociază nu este altceva decît „Călătoriile lui Gulliver" avînd ca sursă frumoasa carte a lui Jonathan Swift. Filmul ar urma să pună accentul pe aventurile uriașului în Lilliput, după care devine el însuși un model redus în țara uriașilor.

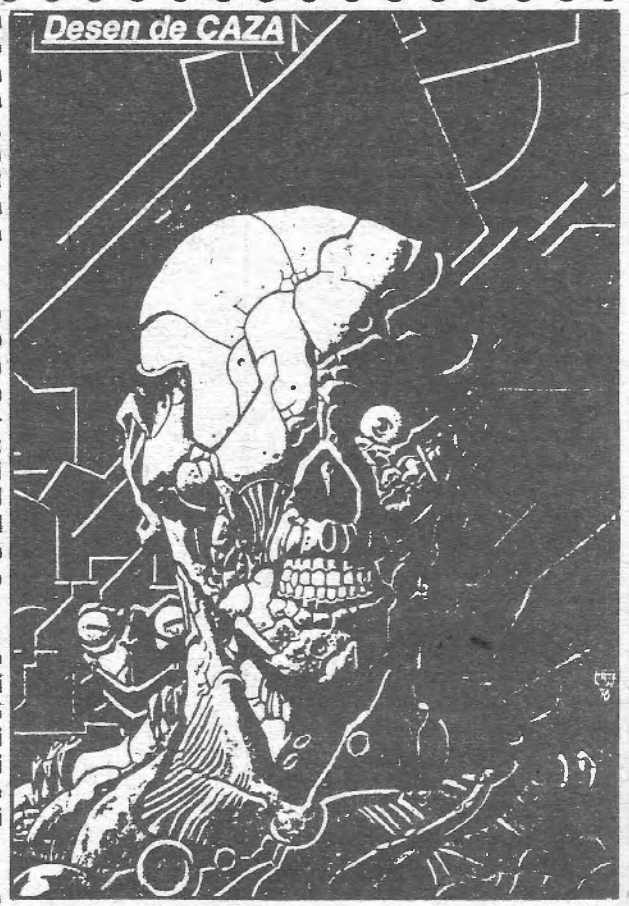

250 cmp: Cyber-Punk

Francezii „nu dau în brînci după cyber-punk", pe care îl consideră un „apendice" al SF-ului. De un oarecare timp, s-ar părea că fanii francezi au început să se intereseze ceva mai mult de acest gen, astfel cu începutul anului 1994, a apărut „Lettre S.I.G. Image" iar pentru ianuarie-februarie '95, distinsul Francis Valery promite lansarea unui trimestrial, „Cyber Dreams". Vă prezentăm, în continuare, cîteva extrase din S.I.G. Image, un excelent „mensuel sur abonnement" realizat de Pascal Joseph și colaboratorii săi.

VIRTOOLS, instrumente pentru realitatea virtuală

Tînăra companie franceză „Virtools" prezintă mai multe instrumente și aplicații pentru realizarea virtuală. Un joystick (tradus în franceză, conform noilor instrucțiuni primite de la Ministerul Culturii: „maneta de joc"), care se poate mișca după șase axe (trei translații și trei rotiri), este ultima realizare a acestei firme. Este foarte ușor de manipulat și ideal pentru călătorii în universul tridimensional.Acestă societate aplică realitatea virtuală în domeniul industrial, științific și profesional.

Interactive Plant growing, expoziție

Este vorba despre o expoziție mai deosebită realizată de Christa Sommer și Laurent Mignoneau avînd ca temă „relații senzuale între om și natură". Atingînd plante verzi participați la crearea unei grădini imaginare. Captatorii, disimulați în rădăcini, analizează acest „joc al mîinilor" și transmit informațiile unui ordinator care realizează o adevărată grădină de flori, artificială, pe un ecran de mari dimensiuni.

SONY și consola PSX

SONY va scoate în acest an o consolă CD, sub numele PSX, care poate fi folosită atît pentru CD audio, cît și pentru CD Rom (compact discuri pentru calculatoare)... fiind vorba despre un adevărat produs multimedia. Consola PSX va fi o armă eficace - așa speră cei de la SONY - în adevăratul război care are loc între Sega și Nintendo, și în care speră să intre și ei.

Holografie

De curînd, un triptic holografic uriaș a fost organizat de către Francois Mazzero și *Photonics Industries*. Trei holograme de 1 m înălțime și 3,5 lungime au plonjat deasupra spectatorilor din Europark, sub forma zborului unor „pterosauri". Europark-ul se află în Germania, la Rust, și a avut în 1994 peste două milioane de vizitatori.

BRUCE STERLING gratuit în rețea

Disponibil în *Virtuăl PaRaDiZe*, și mai ales gratuit, ultima carte a lui Bruce Sterling, „The Hacking Crackdown" circulă de cîtva timp în „Rețea", este suficient un „Downloader" pentru a putea citi pe monitorul ordinatorului (fără a mai aștepta traducerea, tipărirea și distribuirea) aventurile celebrilor „hakers" acești pirați informaționali care „sparg" rețelele și perturbă bunul-mers al lucrurilor într-o societate super-informatizată și super-computerizată (nu este cazul nostru, nu vă fie teamă).

THE AUTOMATIC CONFESSION MACHINE (ACM)

Pentru iertarea păcatelor celor prea pasionați de fantasmele de mai sus, dar și pentru alții, Greg Garvey (USA) a creat ACM-ul, o veritabilă mașină pentru confesiunea religioasă. Pentru a începe confesiunea, persoana în temă trebuie să apese pe tasta „Amen" și să facă prima selecție din „meniu", care oferă șapte tipuri de păcate și 10 porunci. În continuare, preotul-computer adresează utilizatorului o serie de întrebări, insistînd mai ales asupra „păcatelor cărnii". După confesiune, mașina imprimă „penitența" prescrisă. Deasupra mașinii se află o cruce roșie din neon, iar sub aceasta o fotografie stereoscopică a lui Christos. Nu a fost construită împotriva bisericii, ci pentru a studia modul de integrare a tehnologiei în viața noastră.

EMMANUELLE au 7-ème ciel (Emmanuelle în al 7-lea cer)

Cunoașteți personajul? Este vorba despre deja celebra eroină a seriei de filme erotice, cunoscute sub acest nume. Realizatorii au apelat pentru ultima producție la posibilitățile oferite de realitatea virtuală, reușind o combinație între real și virtual a celor mai obsedante fantasme.

ART INVENTIQUE '94

Operele de artă informatică sînt un gen de infografică. La Paris a avut loc o asemenea expoziție realizată de către Patrick Garret și Seiji Yokoshimo. În timp ce al doilea era deja cunoscut pentru „Le cygne", operă de artă realizată complet pe ordinator, de o calitate excepțională (spun specialiștii), Patrick Garret lucrează în imagini 2D, apoi în 3D, realizînd adevărate sculpturi virtuale, într-un aspect de hologramă, cuplînd însă imagini stereoscopice.

Traducere și adaptare
Nicolae C. Ariton

JEAN RAY

Casa berzelor

STORCHHAUS

"Figura somnului" de CAZA

În Hanovra, în amonte de Celle, există un mic lac care își împrumută apele rîului Aller și ale cărui maluri sînt pitorești dar pustii. Pentru acest din urmă motiv, după o viață rătăcitoare pe întinderile a șapte mări, am aruncat și eu ancora, iar existența am găsit-o suportabilă.

– Hello, căpitane!

Era multă vreme de cînd nu mi se mai spunea așa și l-am privit cu uimire și neîncredere pe insul cu mers nesigur care mă interpela.

– Hello, căpitane!

Atunci l-am recunoscut pe Bill Cockspur, care vreme de ani de zile îmi fusese secund la bordul Tadornei și pe care-l socoteam, împreună cu atîția alții, dispărut de cînd lumea de sub semnul Capricornului.

Deși personal n-am avut motive să mă plîng de el, îl considerasem întotdeauna un escroc. Am fost așadar destul de bucuros să întîlnesc un vechi tovarăș de hulă, cu atît mai mult cu cît îmi încheiam, sau mă gîndeam să o fac, șederea pe malul minusculei mări de apă dulce.

– Ești binevenit, Bill, spusei eu, turnîndu-i de băut. Dar ce naiba faci în Hanovra, atît de departe de ocean?

– Ca să fiu drept, mai nimic, Și încă...

– Ca răspuns se poate și mai bine, am spus, însă cum respect secretele altora, mă voi mulțumi cu atît.

– Ei bine, șefule, dacă ajungem la o înțelegere, am avea profitul pe tavă.

– Într-un asemenea caz, întotdeauna există o modalitate de înțelegere.

– Bine zis, șefule. Nu mă așteptam la altceva din partea dumitale. Înainte, însă va trebui să mă lăsați să vă istorisesc o poveste care nu e una obișnuită.

– Perfect! Îmi plac poveștile de felul ăsta, mai ales dacă ele conduc la profituri onorabile.

La care Bill Cockspur vorbi, însă cum debitul îi era greoi, întretăiat de reluări, de lungimi inutile, de opriri pentru a bea și a înjura sfîntul nume al lui Dumnezeu, am luat asupra mea sarcina istorisirii.

Toatea astea, după propria exprimare a lui Bill, începură într-o seară la Bremershaven...

Se petrecu ceva rău, foarte rău, un lucru a cărui natură fostul meu tovarăș nu o precizează, însă în care un rol îl jucă cuțitul său. Bill trebui să fugă în noapte, cu viteza unei fiare hăituite de o mulțime și fără un sfanț în buzunare, căci un *beachcomber* îl curățase de tot ce avea.

Bill îmi cunoștea ascunzătoarea din Hanovra - nu știu cum - și spera să găsească acolo un refugiu în așteptarea posibilității de a ajunge la una sau la cealaltă frontieră, sau într-un port străin. O luă deci prin sinistrele peisaje hanovriene, evitînd satele și drumurile importante, dormind prin păduri, trăind din furtișaguri mizerabile, pînă în seara în care, auzind zgomotul unei cavalcade și temîndu-se de apariția poliției călare, își căută un adăpost într-un cimitir abandonat, aflat în vecinătatea ruinelor unei biserici. Se aruncase sub tufișuri, în noroi, ascultînd galopul, și neavînd nici forța nici curajul de a se ridica. Totuși în zori, scuturat de febră, se hotărî. Părăsindu-și refugiul dintre vechile lespezi mortuare văzu, pe una din ele un bărbat așezat cu picioarele îndoite, ca un croitor, și golind cu înghițituri mici o ploscă îmbrăcată în pai.

– Doriți?

O sete înfricoșătoare îl devora pe Cockspur; acceptă prin semne și bău.

Era ceva bun și răcoros.

Bărbatul, înveșmîntat într-o stofă groasă și cenușie, purta un fel de scufie și avea un aer îmbufnat.

– Dar mai beți! insistă el, ceea ce Bill nu refuză, căci simțea cum răutatea febrei se topea, și atribuia aceasta acțiunii generoase a băuturii.

– Vreți să cîștigați un taler? întrebă brusc bărbatul cu scufie.

– Un...taler? se bîlbîi Cockspur, zăpăcit de o ofertă atît de neașteptată.

– Poate chiar doi sau trei...;da? În cazul acesta, schimbați-vă drumul, mergeți pînă la făgetul pe care-l vedeți în depărtare și urmați cursul de apă către amonte.

– Apa aceea este Innerste, spuse Bill.

– Iar orașul în care veți ajunge este Hildesheim. Acum lăsați-mă să mă gîndesc și, între timp, fumați-vă pipa.

– N-am tutun. Dar cîteva frunze uscate vor merge.

În loc de răspuns bărbatul îi aruncă o bășică de porc umplută cu un tutun gros și auriu.

– Bun! suspină Cockspur. E multă vreme de cînd nu m-am mai desfătat astfel.

Necunoscutul părea cufundat într-o meditație profundă. Pleoapele-i grele și lăsate de abia îi permiteau privirii să se strecoare, dar puținul pe care îl vedea Bill era suficient pentru a-l face să nu se simtă bine.

„Vinul îi este excelent, tutunul nemaipomenit, și fără îndoială, că banii lui sînt buni de luat, își spuse el, dar omul în sine... mda, nu totdeauna ar fi de dorit să-l întîlnești".

Străinul își scutură în cele din urmă umerii, își puse plosca la loc în buzunar și îi întinse lui Cockspur cîteva monede mari de argint.

– Sînt cinci taleri, nu trei! strigă acesta.

– Ei bine, luați-i. Ceea ce aveți de făcut este relativ ușor, dar comportă totuși un risc. În spatele lui Brunnenplatz veți găsi ulița Fierarilor. Casa se numește Storchhaus și o veți descoperi cu ușurință mulțumită unui scut de piatră așezat deasupra porții și încadrat de două berze. Ciocăniți sau sunați; cineva o să vă deschidă și îi veți da cheia asta. După care o ștergeți... Asta-i tot.

– Pentru cinci taleri este puțin... dar riscul?

Bărbatul șovăi, apoi se strîmbă.

– Ah! iată...E foarte probabil ca cel care o să vă deschidă să ascundă la spate o secure

JEAN RAY

STORCHHAUS

CASA BERZELOR

foarte ascuţită. Încercaţi să fiţi mai rapid decît el. Iată cheia.

Era o cheie de cupru, de o formă ciudată.

– Are ceva greutate, spuse Cockspur. Încuietoarea pe care o deschide trebuie că e tare complicată.

– Ah, cît despre asta... rosti străinul cu un rîs bizar, iar Cockspur fu stupefiat de viteza cu care dispăru printre pietrele de mormînt.

– Cinci taleri, murmură el. Iată-mă bogat, pentru cîteva zile.

Imediat începu să alcătuiască meniul mesei pe care o va pune să-i fie servită la hanul cel mai apropiat: ciorbă de varză, cîrnaţi prăjiţi, pateu din file de vacă, totul încununat cu o plăcintă cu sirop de sfeclă... Bill nu urma să ajungă la Hildesheim decît după două zile, căci nu putuse digera plăcinta cu sirop.

Era o duminică mohorîtă, apăsătoare, ostilă a tot ceea ce nu rămînea pitit în dosul uşilor închise.

Nu ploua, dar cu toate acestea lui Cockspur i se păru că o aude bătînd solul cu torente. Doar cînd dădu colţul lui Jungfernstieg primi explicaţiile acestui fenomen: în Brunnenplatz, patru grifoni de bronz scuipau şuvoaie de apă într-un bazin de marmură neagră.

Uliţa Fierarilor şi Storchhaus nu puteau fi departe şi, gîndindu-se la securea sclipitoare, Bill ar fi vrut să-şi dea curaj sorbind o cană de vin cenuşiu. Dar, mai bine decît închizătorile şi zăvoarele, regula duminicală ţinea ferecate porţile kneipe-lor.

„Cu cît îmi voi face mai repede treaba şi voi ocoli riscul, cu atît mai repede voi putea să mă ocup de propriile mele afaceri", se gîndi Bill.

Uliţa Fierarilor se întindea posomorîtă şi singuratică iar de fiecare parte a scutului de pe Storchhaus, cele două berze ţinteau melancolice cu ciocurile nişte brotăcei invizibili.

Un mîner de sonerie se legăna, cu o mişcare înceată de pendulă. Cockspur trase de ea şi nu auzi decît clinchetul subţire al unui clopoţel de copil din corul bisericii.

Aproape în aceiaşi clipă, în uşă se deschise pe furiş o vizetă minusculă, pentru ca apoi să se închidă imediat.

Afişul expoziţiei VOYAGEONS DANS L'ESPACE

Însă această unică secundă îi permisese lui Bill să vadă un ochi enorm, de un alb de email, aruncîndu-i o privire înfricoşătoare.

– Iată-mă prevenit fără nici un cuvînt, murmură el trecîndu-şi cheia de cupru în mîna stîngă, în vreme ce cealaltă se strîngea pe mînerul unui cuţit marinăresc cu lama lungă şi dreaptă.

Uşa se deschise fără zgomot.

Aici Bill Cockspur făcu o pauză îndelungată pentru a-şi goli şi apoi a-şi umple din nou paharul. La tîmple îi apăruseră broboane de sudoare şi murmură de două ori:

– De abia acum începe totul...

Am avut dificultăţi în a-i urmări gîndul şi mai ales în a-i traduce sentimentele, într-atît se îndepărtau ele de căile obişnuite.

Ceva teribil de puternic îl atrase sau îl împinse către interior. Văzu securea ivindu-se, ca din senin, şi despicînd aerul, dar cuţitul lui fu mai rapid. Ea recăzu, cu un zgomot de cataractă care se termină cu un gîlgîit ridicol.

Acel „cineva" care îi deschisese uşa şi care înălţase securea zăcea pe dalele pătrate, dezumflîndu-se de restul său de viaţă. După cum spunea Bill, era un burdihan scîrbos şi livid, în care cuţitul lui dispăruse pînă la mîner, şi care îşi pierdea cu repeziciune forma omenească, ale cărui contururi se topeau pînă la a nu mai fi decît un fel de pastă, mult prea bogată în drojdie, debordînd pe jos. Doar doi ochi mari de email alb rămăseseră intacţi, iar Bill fu tentat să-i crape.

Un timp rămase nemişcat, cu răsuflarea întretăiată, neştiind ce să facă, dar reuşi pînă la urmă să-şi revină.

– Nu pot da cheia fierturii ăsteia, dar mi-am cîştigat în mod cinstit cei cinci taleri, murmură el.

Atunci, se gîndi că nu-i mai rămîneau decît doi taleri, şi că în curînd va trebui să-şi găsească noi mijloace de existenţă.

Se afla într-un hol mare şi întunecat în marginea căruia o scară în spirală urca către etaj.

– Într-o asemenea cambuză, trebuie să se găsească lucruri bune de luat, trase el concluzia.

Şi, de vreme ce încă mai avea în mînă cheia de cupru, se gîndi că, la fel ca toate cheile, ea trebuia să deschidă o uşă îndărătul căreia se putea afla ceva profitabil.

Marea tăcere care domnea, netrădînd nici o altă prezenţă, îl încurajă să-şi accepte pe loc explorarea.

Îl aştepta o dezamăgire. Descoperi un mare număr de camere şi de cabine cu desăvîrşire goale, fără a găsi, după cum spunea el, măcar un singur cui ruginit cu care să-şi scarpine fesele.

De ce oare, întorcîndu-se în hol, trebui să-i revină în minte un cîntecel prostesc pe care-l auzise în Bremershaven? O fată într-o rochie scrobită îl cînta acompaniindu-se de gesturi echivoce: „Unei chei micuţe i se potriveşte o broască mică... Unei chei mari..."

– Cheia o am, şi este mare, dar unde-i broasca? Căci trebuie să folosească pentru a deschide una, altfel de ce aş fi fost pus să o aduc la un preţ de cinci taleri şi cîtorva riscuri? îşi spunea Bill coborînd treptele scării în spirală.

Începu să exploreze holul, căruia îi acordase mai puţină importanţă din cauza mortăciunii decadente pe care

evită să o privească.

În lumina bolnavă a zilei, văzu o uşă masivă din lemn de stejar care aproape că se confunda cu peretele.

Gaura încuietorii i se păru mai întîi să fie un gîndac mare, şi se pregătea deja să-l strivească cînd îi descoperi adevărata natură.

Cheia se potrivi perfect; uşa se deschise şi Bill făcu un salt înapoi.

Un miros acru, caustic, un miros pestilenţial de descompunere şi vomă îi ardea nările.

Ceea ce văzu în lumina palidă a zilei era cel puţin straniu şi nu-l invita cîtuşi de puţin să intre. Era un cabinet spaţios care nu semăna cu nimic unei camere, ci golului unui cilindru bizar. Pereţii nu evocau ideea de pereţi decît prin continuitatea lor, căci erau nişte ziduri tapiţate cu piele, striate de riduri şi crevase adînci.

Bill trebui să se obişnuiască cu penumbra înainte de a vedea că un fel de palpitaţie agita aceşti pereţi, o mişcare de tîrîre, lentă şi neobişnuită. De-a lungul scizurilor începu să curgă din abundenţă un lichid mirosind a puroi, în vreme ce duhoarea de vomă devenea tot mai puternică.

– Ce fel de porcărie... începu Bill.

Nu spuse mai mult. Pereţii ondulară un zgomot scîrbos de chiorăială şi vărsară o mulţime de resturi care se împrăştiară pe pardoseala holului. Apoi uşa se închise cu zgomot.

Prăbuşit pe ultima treaptă a scărilor, Cockspur îşi lăsă privirile să treacă de la cadavrul cu ochi de email la oasemintele pe care le aruncase camera misterioasă - tibii, coaste, vertebre - apoi, izbucnind într-un rîs demenţial, recită un vers dintr-o fabulă învăţată cîndva la şcoală:

„Roll something large and round".

La picioare i se rostogoli un craniu.

Acesta este şi momentul din povestire în care Bill Cockspur începu să vorbească despre „spiritul camerei", şi în care am avut unele greutăţi în a înţelege.

„E vremea să ridicăm pînzele", îşi spuse el, după ce îşi scuturâ toropeala.

Se ridică cu greutate, merse către uşa dinspre stradă şi, deodată, se opri.

N-ar fi putut spune din ce motiv îşi întîrzia fuga, nici de ce se întoarse către cadavru şi îi trase una cu piciorul rînjind.

– *Călăul se făcu gropar!*

Citise fraza asta într-un roman de groază, plin de crime şi de fantome. Tîrî stîrvul flasc către fundul coridorului, deschise uşa camerei şi îl aruncă înăuntru.

– *Mănîncă. Nu ştii cine te va mînca!*

Se pomeni strigînd aceste cuvinte care erau cu toate acestea cele pe care, deşi de multă vreme îngropate în uitare, i le spunea maică-sa atunci cînd îi dădea mizerabila-i mîncare.

În spatele porţii de stejar se înălţau zgomote confuze de gîlgîieli şi plescăituri.

– Ai zice că se face o budincă cu carne! glumi Bill, căci o imagine i se înfăţişă din propriul trecut, aceea a unui ucenic de brutar mestecînd cu ambele mîini făină de grîu negru şi untură topită.

Dintr-o dată se întoarse către uşa închisă şi strigă:

– Pe tot infernul! ...Aici înăuntru se mănîncă!

Ca ripostă la acest strigăt de Falstaff dintr-un *puppit- show* care îl amuza pe cînd era copil, i se păru că aude, în adîncul locuinţei misterioase, rîzîndu-se, şi, dintr-o dată, un zgomot metalic îl făcu să tresară: o ploaie de monede se rostogolea pe scări şi i se întindea la picioare.

Taleri de argint, sovereigni de aur.

– *Sînt ceea ce sînt, însă plătesc serviciile care mi se fac.*

O veche poveste de doică punea cuvintele acestea în gura unui duh necurat care bîntuia ruinele unui conac antic. Însă oare de ce şi le amintea Bill, de ce erau ele clare şi distincte ca şi cum le-ar fi auzit în acelaşi timp cu ploaia de arginţi? Casa îi vorbea prin imagini împrumutate din propriul său trecut.

– *Vino în salonul meu, îi spuse păianjenul muştei.*

Pe vremuri, fabula aceasta îi plăcuse mult lui Bill, şi acum că îi venea pe buze, el îşi spuse:

– Eu eram musca, însă am ucis păianjenul... Totuşi, este vorba de un salon.

Pînă la urmă îl descoperi, mobilat într-un mod extraordinar. Trebuie că-i servise drept sufragerie „paianjenului", însă încăperea aceasta îi scăpase la prima explorare.

Înţelegea acum că locuinţa, sau mai curînd „duhul" casei, încerca prin acest mijloc straniu să rămînă în legătură cu el. Cu toate acestea nu fu cu totul sigur decît în ziua în care...

În camera pe care Bill o luase în stăpînire şi pe care continua să o numească „salon" găsi cheia porţii dinspre stradă, ceea ce îl hotărî să rămînă deocamdată ca oaspete în Storchhaus. Nu ieşea decît seara şi îşi lua cina într-un han de lîngă fortificaţii; mese semănînd cu nişte festinuri, căci nu era nevoie să-şi refuze nimic, mulţumită generoasei ploi de frumoase monezi tremurătoare.

– *Burta plină dispreţuieşte stomacul flămînd.*

Drace, iată că terminînd un delicios pateu de potîrniche, i se părea că aude un orator duminical, pe care îl ascultase pe vremea primei sale tinereţi în Hyde Park, urlînd acest proverb.

„Este duhul casei care îmi face cunoscută nemulţumirea lui", îşi spuse el. Şi se întoarse la Storchhaus cu o ciosvîrtă de vită.

Camera o aruncă afară aşa cum făcuse cu osemintele.

– *Cînd nu-ţi place asta, ceri altceva...*

Astfel îi vorbea mama lui vitregă aruncîndu-i în faţă zeama pe care refuza să o înghită. Casei nu-i plăcea aşa ceva şi cerea altceva; i-o aducea la cunoştinţă oaspetelui său...

Într-o seară, întorcîndu-se de la hanul său, pe cînd era să intre în Storchhaus, Cockspur fu tras înapoi cu brutalitate. Un vagabond cu o mutră ticăloasă, cu un vătrai în mîna-i ridicată, îi cerea punga sau viaţa. Bill nu se lipsea niciodată de tovărăşia cuţitului său de marinar, iar apaşul o află imediat, dacă mai avu totuşi timp să-şi dea seama.

– Iată-mă procopsit cu un alt macabeu, mormăi Bill. După care începu să fredoneze melodia unui vals, *Do not forget me,* care era în legătură cu o amintire pe cît de tandră pe atît de îndepărtată.

Camera fremătătoare primi cadavrul răufăcătorului nocturn, şi un val de monede de aur curse de-a lungul scărilor în spirală.

De data aceasta, Cockspur ştia cum să se poarte cu duhul casei.

Cum în prezent voi intra personal în joc, îi voi lua cuvîntul lui Bill pentru a mi-l acorda mie.

Fantastica povestire a fostului

meu tovarăş de bord nu mă înspăimîntase peste măsură. De altfel, Bill nici nu se aşteptase la o emoţie asemănătoare din partea mea.

Mai văzusem noi şi altele. Astfel, la Pointre-a-Pitre aruncasem rechinilor doi redutabili morţi-vii pe care ni-i trimisese un vrăjitor antilez, cu care ne-am încheiat după aceea socotelile făcînd să fie muşcat de un şarpe fier-de-lance.

Tadorna pătrunsese în Carpentaria australiană şi ne pomenisem, Bill şi cu mine, în faţa monstruoaselor vrăjitorii din Flinders şi Leichardt. Ceea ce explică suficient rezistenţa noastră în faţa înfricoşărilor venite din necunoscut, dacă nu chiar din iad.

Cînd Bill încetă să mai vorbească şi păru hotărît să-şi îndrepte întreaga atenţie către sticla de rom, l-am întrebat:

– Chiar de la începutul discuţiei a fost vorba despre ceva profitabil. Acum ar fi timpul să vorbim despre asta.

Bill îşi scărpină bărbia şi aşteptă puţin înainte de a aborda această problemă importantă. În cele din urmă spuse aproape totul, dintr-o răsuflare.

– Dacă Storchhaus plăteşte atît de generos fiecare... hm... livrare care i se face, înseamnă că pe undeva are un ciorap de lînă straşnic. Ar fi vorba de a-l găsi fără a trebui... să-i furnizăm micile gustări care-i plac. Am putea începe explorarea cambuzei şi demolarea ei cu răbdare, piatră cu piatră, dar mă îndoiesc că e calea cea mai bună. Ticăloasa, în afara unui curios sistem digestiv, posedă un „duh". După părerea mea, pe aici trebuie acţionat. Spirit contra spirit, inteligenţă contra inteligenţă. Iar această inte-ligenţă sînt sigur că o găsesc la dumneata, căpitane! Nu mi-o luaţi în nume de rău dacă vă amintesc că *waterschout*-ul olandez, care nu era un imbecil, spunea despre căpitanul Tadornei că este nu numai cel mai periculos bandit din Caraibe, ci şi cel mai viclean.

– Aşa că, am răspuns eu, este vorba să obţinem talerii şi sovereignii din Storchhaus fără să o hrănim. Lucrul merită să fie încercat.

Bill scuipă pe jos, îmi strînse mîna politicos şi golirăm sticla de rom. Pactul era încheiat.

După ce am pus piciorul în Storchhaus, am aruncat o privire în diabolicul sac de piele cu chiorăieli şi, după ce, în sfîrşit, am explorat în amănunţime casa, m-am gîndit la simbolica poveste a acului în carul cu fîn.

– Nu în toate zilele am norocul să fiu atacat de un apaş, gemuse Cockspur.

Strigătul acesta din inimă ar fi trebuit să mă facă să mă gîndesc mai mult...

Am încercat atunci să intru în contact cu „duhul" casei, însă în zadar; rămînea mut la avansurile mele mintale.

Cu toate acestea, îmi veni o idee, dar am respins-o sau, mai curînd mi-am ascuns-o cît am putut de adînc în minte, şi... am făcut-o din frică. Mă temeam ca „duhul" să nu ajungă să o cunoască, să se apere de ea şi mai ales de cel de la care emana. Iar o asemenea apărare ar fi fost cu siguranţă pe măsură diabolicelor sale înzestrări!

Bill nu ieşea din Storchhaus decît la căderea nopţii, crezîndu-se - şi fără nici o îndoială, pe bună dreptate - căutat de poliţie. Îl găseam în îndepărtatul han de lîngă fortificaţii, unde nu se uita la cheltuieli.

În fiecare seară, pe cînd eram la fructe şi brînză, se deschidea uşa şi o frumoasă voce de femeie oferea:

– Veilchen, meine Herrn... Veilchen, bitte!

O frumuseţe blondă de florăreasă scotea dintr-un coş de nuiele împletite un buchet de violete şi ni-l întindea.

– Cumpăr tot coşul! spunea Bill, şi nu era greu să-i citeşti pe faţă că era ciupit, pentru puştoaică, cum niciodată nu ar fi putut să o facă vreun crab.

Deşi mă credeam de multă vreme la adăpost de necazuri precum cele ale bucuriilor dragostei, ceva se mişca în inima mea bătrînă, atunci cînd o vedeam apărînd pe Henny. Găseam că în ea totul era perfect, nu numai casca de grîu copt a părului, paietele de aur, ca ale unei roci de aventurin, ale ochilor ei, cuta drăguţ şăgalnică a gurii, ci chiar şi rochia ei simplă de organdi, mantia-i cenuşie şi micuţa-i pălărioară alsaciană.

„La vîrsta mea, mi-am spus eu, ar fi stupid să fiu gelos pe Bill, mai tînăr şi dintr-o dată mai bogat decît mine, dar dacă-i face vreun rău micuţei, gîtul i se va afla în mare pericol de a fi sucit".

Aceasta era doar o pauză în viaţa plicticoasă, plină de eforturi inutile, pe care trebuia să o ducem la Storchhaus. Bill începea să-şi manifeste proasta dispoziţie; vedea cum mica lui grămăjoară de taleri şi sovereigni se topea ca zăpada în soare, şi se întreba dacă vom găsi vreodată mijlocul de a smulge mai mult „duhului" casei. Doar dacă...

Era o vreme cîinească iar pe străzile pustii ale Hildesheimului cădeau tot atîtea ţigle cît şi grindină, pînă cînd, în acea zi, intrai ud leoarcă în Storchhaus, rebegit şi prost dispus. Socoteam să-i vorbesc lui Bill, mai mohorît ca niciodată, despre ideea mea, chiar cu riscul de a vedea infernul dezlănţuindu-se în jurul nostru.

Pe cînd traversam holul, m-am oprit brusc: ceva straniu şi înfricoşător străbătea aerul. La bază scărilor zăcea o monedă mare de aur, uitată... Din fundul coridorului se înălţase un zgomot grosolan de mestecat şi rîgîieli: camera digera. Eternului miros al locului i se adăuga un parfum uşor de violete.

M-am clătinat, cuprins de groază. În umbra unui colţ, am zărit culorile tandre ale unei rochii de organdi, ale unei mantii opaline, a unei drăgălaşe pălărioare alsaciene, în vreme ce fu cît pe ce să calc pe un coş din nuiele aurii.

Zgomotul vătuit al unui pas mă făcu să mă întorc.

La cîţiva paşi de mine, livid, cu o flacără ucigaşă în priviri, stătea Bill Cockspur.

– Dacă n-aţi fost destul de viclean ca să găsiţi banii animalului! mîrîi el.

N-am spus nici un cuvînt dar trebuie că şi-a citit soarta pe chipul meu, căci dintr-o dată i-am văzut sclipirea cuţitului. Dar trebuie că uitase şi că existau lucruri mai rapide decît lama lui de oţel mai ales cînd îmi ţin mîna în buzunarul mantalei. Căci eu unul trag fără greş din buzunare...

Cuţitul căzu cu un mic rîs argintiu iar Bill Cockspur se prăbuşi, ţinîndu-şi stomacul cu amîndouă mîinile.

– M-ai atins... sînt mort...

– Încă nu, ticălos blestemat. Îţi mai rămîne destulă suflare pentru a ţi-o da lîngă Henny, florăreasa.

El ţipă îngrozit:

– Nu... nu... asta nu, şefule... Termină-mă cu un glonţ... dar asta nu!

Nu i-am îndeplinit îngrozitoarea rugăminte, ci din contră, l-am tîrît horcăind şi plîn-

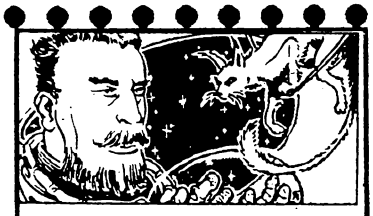

gînd, către camera blestemată.

Dispăru într-o mlaştină de salivă şi acid.

O cascadă de aur şi argint cîntă pe dalele holului.

Sînt primul care susţine că banii nu au nici culoare, nici miros. În existenţa mea cîinească, am avut destui în buzunare, roşii şi umezi de sînge. Dar sînt unii în care nici măcar nu aş călca, din respect pentru talpa cizmelor mele. Aşa că am scuipat doar pe fastuoasa împrăştiere de monede din jurul meu.

Ah, dacă ideea mi-ar fi venit mai repede evenimentele ar fi putut lua cu totul alt curs. Era totuşi simplă, iar Bill Cockspur, cu creierul lui cel grosolan, chiar el ar fi putut să o aibe.

În loc de a hrăni ticăloasa casă, poate că ar fi putut să o facă să scuipe banii făcînd ca tîlharii de altădată! O legătură de lemne în flăcări la tălpile victimei era adesea suficientă pentru a-i dezlega limba şi a o obliga să indice locul în care îşi ascundea ciorapul.

În locul unei legături de vreascuri, o simplă rămurea aprinsă aruncată în camera vorace ar fi putut să se arate o tortură suficientă pentru a obţine un rezultat identic!

– Hai, gunoi infernal, ori talerii şi sovereignii, ori scînteia asta în burta ta!...

Cîteva minute mai tîrziu, în vreme ce traversam Brunnenplatz, a trebuit să mă abţin să nu strig de bucurie: IDEEA, în loc să se scufunde în neant, căpătase dintr-o dată dimensiuni de apoteoză!

M-am întors în cele din urmă cu un bidon de alcool şi o torţă. Oare „duhul" nu-mi va descoperi proiectul înainte ca el să se realizeze, nu-mi va ridica în cale posibilităţile sale infernale? Era un risc care trebuia asumat.

Nu... Coridorul dormea liniştit în umbra serii care se lăsa iar uşa camerei vii se deschise cu docilitate, descoperind pereţii lucitori agitaţi de tremur.

Cu toate acestea simţeam că trebuie să acţionez cu rapiditate. Am aruncat bidonul, căruia îi rupsesem capacul, în hidosul cabinet, şi apoi torţa aprinsă. În clipa în care închideam uşa de stejar, am văzut tîşnind enorma flacăra albastră a alcoolului.

Atunci se dezlănţui infernul.

Izbucni un tumult de urlete şi gemete, care se îngroşară într-un tunet de sfîrşit al lumii, se rostogoli peste acoperişurile oraşului, depăşi fortificaţiile, deşteptă ecoul dealurilor care îl dublară, îl triplară, îl însutiră...

Întreaga casă se întoarse atunci împotriva călăului ei: dalele mi se ridicară sub paşi.

Văzui treptele scării desfăcîndu-se şi formînd guri gata să mă înghită în trecere. În vreme ce balustrada se transforma într-un gigantic tentacul de caracatiţă care încerca să mă înşface.

Am putut totuşi trece pragul şi să sar în stradă, chiar în clipa în care un molon îmi trecea la două degete de cap, cu un muget de ghiulea.

Cu siguranţă, am alergat leghe întregi înainte de a mă prăbuşi, la capătul puterilor, la baza unei movile acoperite de iarbă. Din depărtare se auzea un zgomot confuz, punctat de chemarea înfricoşată a clopotelor, în vreme ce o formidabilă aureolă incendie orizontul.

Dacă aş fi fost posedat de imensa dorinţă a cunoaşterii, se poate să fi putut pătrunde în cele mai negre mistere ale lumii de dincolo; dar fusesem călăuzit doar de intenţia mea prietenească, şi socoteam că actul meu de răzbunare şi dreptate punea capăt aventurii.

Mă întorsesem la rîul Aller şi la undiţele mele cînd, într-o dimineaţă, ducîndu-mă să-mi ridic plasele, văzui un bărbat îmbrăcat într-un palton de stofă cenuşie şi avînd pe cap un fel de scufie mergînd de-a lungul apei, cufundat în lectura unui ziar. La capătul cîtorva clipe, el îl aruncă şi dispăru în dosul unui pîlc de brazi. Vîntul puse stăpînire pe foaie, o înălţă sus de tot apoi, abandonînd-o, o aduse jos.

Întorcîndu-mă acasă, o găsii agăţată de frunzele de ilex ale unei tufe din grădina mea. Era o pagină ruptă dintr-un vechi periodic ilustrat, de genul lui *Gartenlauben*, care îmi spuse imediat că aventura nu se încheiase.

În partea de sus a acestei pagini figura reproducerea unei gravuri pe lemn, datînd din secolul XVII, a casei Storchhaus, urmată de cîteva rînduri explicative.

„Casă din Hildesheim, pe care prinţul elector a dăruit-o lui Peter Storch. Acest pictor de la finele Evului Mediu s-a făcut cunoscut, şi mai ales detestat, prin tablourile sale reprezentînd infernul şi supliciile lui, inspirate cu siguranţă din Infernul lui Dante. Picturile acestea erau atît de îngrozitoare încît bisericile, cu excepţia celei a Sf. Sebad din Nuremberg, nu le vroiră şi refuzară să le primească chiar şi ca donaţie".

Cuvîntul *Infern* era subliniat cu creion roşu.

Lecturile mele nu sînt numeroase, dar dorisem să citesc „Infernul" lui Dante, pentru că într-o zi asistasem la discuţia dintre cîţiva studenţi teologi, în care Dante era socotit un mincinos isteric iar opera lui o injurie la adresa bunătăţii divine.

După ce o citisem şi eu, eram de aceeaşi părere şi găseam ca un lucru prostesc şi dezgustător, printre multiplele estrapade, jupuiri şi arderi ale acestui vast catalog, eternul supliciu al Iscariotului devorat la nesfîrşit de un mîncău infernal.

Vai... Era ca şi cum mi s-ar fi înfipt o săgeată în carne. Bărbatul cu scufie, care ar fi putut foarte bine să fie cel din cimitir şi cel cu cheia - pagina ilustrată, aruncată în vînt, care îmi readucea casa Storchhaus în minte, arătîndu-mi şi ce anume fusese ea - supliciul etern al lui Iuda, de a fi devorat la nesfîrşit de demon, imagine care cu siguranţă trebuie că îl tentase pe Storch, pictorul ororilor dantesti - toate acestea formau verigile unui lanţ, fără ca prin aceasta să se îmbuce între ele.

Am crezut că înţeleg un singur lucru: „duhul" locuinţei Storchhaus îmi dădea o explicaţie. În sfîrşit, îmi vorbea. O făcu, ca şi în cazul lui Bill Cockspur, printr-o imagine culeasă dintre amintirile mele.

Casa unchiului meu Ben era bîntuită de un *poltergeist*. A fost în Flandra un călugăr norbertin care a gonit spiritul printr-un exorcism ale cărui puternice cuvinte îmi reveniră, fără motiv în minte: „Suflet nefericit, încărcat de păcate şi de crime, care din groaza de Eternitate şi, înainte de a ajunge, ai căutat un adăpost în aceste pietre..."

Mă întreb cine oare îmi poate trimite, cu regularitate, plicuri burduşite cu bancnote frumoase şi bune?

Traducere:
Radu GÂRBACEA

Alain le BUSSY

CHILIPIRUL

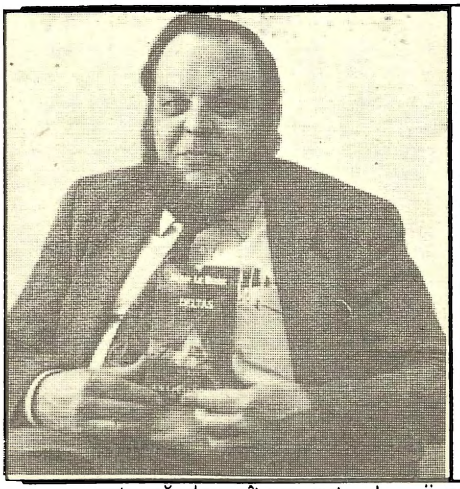

Dacă pentru Samson forţa era concentrată în plete, pentru A. Le Bussy, analist în contabilitate, talentul creativ este produsul bărbii sale hirsute.

A. Le Bussy a obţinut *Marele Premiu al Anticipaţiei Franceze* în 1992 pentru romanul "Deltas" publicat la editura FLEUVE NOIR. Romanul istoriseşte povestea unui pilot de aripi-delta care - în urma prăbuşirii în oceanul populat de monştri (motivul pentru care oamenii folosesc platforme dirijabile şi deltaplane) - îşi pierde piciorul. Urmarea acestui roman a apărut la aceeaşi editură.

Succesul a venit relativ tîrziu pentru le Bussy, deşi scrie de la vîrsta de 20 de ani. De mulţi ani editează fanzinul XUENSE pe care-l trimite GRATUIT oricui îi scrie. A fost impulsionat de descoperirea fandomului pentru că este un *bon viveur* gata oricînd să-ţi ofere un pahar din celebra lui bere de care nu se desparte la nici o manifestare la care participă (pot garanta cu mîna pe inimă, pentru că "m-am împărtăşit" şi eu cu ea acum doi ani la Eurocconul din Jersey).

Ionuţ BĂNUŢĂ

Era într-o seară umedă şi rece, de toamnă tîrzie. Ne dusesem, nevastă-mea şi cu mine, la singurul local din împrejurimi care mai semăna a bar de noapte. Nu sărbătoream nimic, nici o aniversare, nici măcar vreo avansare de-a mea. Pur şi simplu, ne cuprinsese nostalgia vremurilor tinereţii, cînd acest local era cel mai potrivit pentru noi. Joi s-a întîmplat, sînt sigur. Joi seara. Înăuntru, aproape pustiu. Barmanul turna fise în tonomat, încercînd să împrăştie tăcerea. Uneori reuşea, alteori nu.

Nouă nu ne păsa de toate astea, era la fel ca şi cu doisprezece ani în urmă. Ne-am aşezat. În liniştea de acolo, am putut auzi, la un moment dat, o conversaţie, venind dinspre o masă retrasă într-un loc întunecat.

- ... e aşa cum îţi spun! Un 280 SL. Nou! Cinci sau şase mii de kilometri la bord. E un vis. Să-i auzi numai motorul... dar, ce zic eu, că nici nu se-aude.

- ...

- Ce culoare? Albastru închis.Dar, la aşa o sculă, nu-ţi mai trebuie culoare. Gîndeşte-te numai la preţ!

- ...

- ... Zece mii. Atît. Nu crezi, nu? Din cauza proprietarului, care tocmai a murit.

- Nu se poate. E furată... sau defectă... sau...

- N-are nimic. E perfectă. Şi, îl ştii pe Domenico. E italian, dar nu traficant. Poate că nu are totul în regulă, dar e serios.

- A făcut vreo glumă sau şi-a bătut joc de tine... Asta îmi aduce aminte...

Tonomatul, brusc trezit la viaţă, a întrerupt accidentalul meu spionaj. Nevastă-mea auzise şi ea.

- Ştii că maşina noastră nu mai rezistă mult. Dacă doar jumătate din ce spunea tipul ar fi adevărat, şi tot ar trebui să-l cauţi pe Domenico acela. Un Mercedes e o maşină mare şi pretenţioasă pentru noi, dar la zece mii...

Avea dreptate. Renault-ul meu mă ducea de şaptesprezece ani, ruginise şi consuma tot mai mult. De fapt, mă interesasem şi eram gata să dau cîteva sute de mii pe o maşină japoneză.

- Sigur că ştiu şi eu povestea cu Mercedesul acela, care ultima dată era un Ferrari şi înainte un Lamborghini sau Porsche... că apare la cinci-şase ani şi că e, întotdeauna, foarte nouă şi foarte modernă. Dar ştii de ce e mereu aşa ieftină, chiar şi pentru mîna a doua? Pentru că proprietarul a murit în ea, într-un loc pustiu, o pădure sau o carieră şi au fost găsiţi, abia după o lună ori mai mult, de vreo babă adunînd surcele sau de copii. Văduva nu mai dorea s-o păstreze, aşa că o ducea la un vînzător de maşini vechi.

Mi-am golit

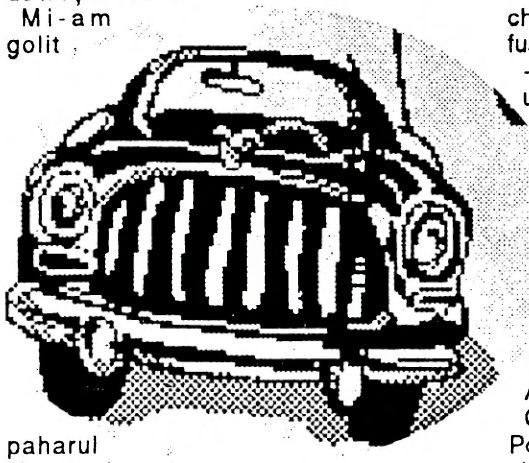

paharul şi l-am chemat pe barman.

- Aşa e, dragă, dar mai apare o problemă: nu se poate scoate de tot mirosul unui corp în putrefacţie. De asta e aşa de ieftină. Oamenilor le plac filmele de groază pentru că au doar imagine şi sunet. Nu miros... cunosc foarte bine povestea şi mai ştiu că se termină întotdeauna fără ca cineva să-ţi poată spune, cu siguranţă, unde se află maşina.

- Nu vorbeau ei de unul... Domenico? îşi aminti ea, parcă bucuroasă.

Desigur. Şi aici era partea care nu se potrivea poveştii. Îl cunoşteam pe Domenico. Nu personal, ci din pricina talentului său la motoare. Cu cîţiva ani în urmă, nu era decît unul dintre numeroşii mecanici italieni. Acum, ajunsese celebru în toată ţara. Piloţii de curse veneau la el să se consulte. Era de ajuns să arunce o privire maşinii tale de acasă, se zicea, pentru ca aceasta să devină asemeni uneia de curse.

Celebru sau nu, în seara aceea l-am uitat pe Domenico şi ne-am văzut de treburi mult mai personale...

Cîteva zile mai tîrziu, o scurtă călătorie de afaceri m-a dus în satul unde îşi avea Domenico garajul. La vedere, în faţă, un Mercedes albastru închis, lucind în soare. Am încetinit, ca să pot citi anunţul, scris neglijent pe un carton: „Ocazie unică! Un chilipir! Numai 7000!" Se vede treaba că nu fusese o glumă. Am oprit şi m-am întors.

- N-arată rău maşinuţa..., am spus către un băiat în salopetă care repara un cauciuc spart, la cîţiva paşi de Mercedes. Mi-a aruncat un fel de zîmbet, un rînjet mai mult:

- N-arată rău... Urcaţi-vă numai la volan...

Nici măcar nu încerca s-o vîndă, ca şi cum ar fi ştiut că nu se poate. N-a făcut nici un gest să-mi deschidă portiera, fiind sigur că dacă intram, aş fi ieşit numaidecît.

Am ezitat o clipă, dar, apoi, am deschis-o. O duhoare de nedescris m-a lovit în plin. Povestea era cît se poate de adevărată. Mă simţeam bolnav, murdar şi pe dinăuntru şi pe dinafară, am vrut să fug şi să vărs tot ce mîncasem în ultima săptămînă.

Dar maşina strălucea. M-am aşezat. Scaunele erau aşa de moi, de adînci, că eram gata să adorm. În maşina mea stăteam parcă pe cioburi.

- Pot s-o probez? Numai pînă la capătul străzii şi înapoi.

-...?

Era uimit. Stăteam, încă, la volan. Bine, zice, sînt sigur că vă veţi întoarce. N-avea stofă de vînzător, tipul.

Curentul de aer mai scădea puţin duhoarea. Cu timpul, mă gîndeam, ar putea să dispară. Spălată, dezinfectată, aerisită, se rezolvă. Restul era

Reader's Digest

Dacă pînă acum nu aţi acordat prea mare atenţie acestei rubrici, iniţiate de domnul Eric Vial, profesor de istorie la Universitatea Aix-en-Provence, a sosit timpul să vă schimbaţi „atitudinea". De acum înainte, rubrica va fi „aprovizionată" cu regularitate de distinsul profesor francez, prieten al fanilor români.

UN AUTRE SAISON COMME LE PRINTEMPS

par Pierre Pelot, ed. Denoel, 249 pag. 95 ff

Pierre Pelot, cunoscut amatorilor de SF francofon şi sub numele de Pierre Suragne, are în urma sa un impresionant număr de romane SF, dar şi western, fantastic, poliţiste şi literatură generală. De data aceasta, se află la răspîntia între poliţist şi fantastic.

Intriga principală este pur poliţistă. Un scriitor francez, emigrat în Statele Unite şi care cunoscuse ceva succes, revine în ţară cu ocazia unui festival al romanului negru (festival care le poate aminti unora reuniunile amatorilor de science-fiction...) Susţine o conferinţă asupra dispariţiilor inexplicabile, aceasta fiind tema principală a comerţului său literar. Mai mult sau mai puţin contrariat, este obligat să părăsească festivalul pentru a urma emisarul unei femei, al cărei fiu a dispărut şi care nu vrea să anunţe poliţia cerîndu-i scriitorului să ancheteze, ca şi cum el ar fi personajul principal din cărţile sale. Nu doreşte să anunţe poliţia deoarece tatăl băiatului a murit în urmă cu doi ani şi femeia este în postura de a se recăsători cu primarul oraşului, implicat în diverse interese politice şi economice şi care nu are nevoie de scandal. De aici, cercetări, martori, o pistă care duce la locul unde tatăl şi-a găsit moartea, într-un accident care nu pare fi atît de accidental. Ajuns în această etapă a cercetărilor, mama încearcă să oprească ancheta. Dar romancierul-anchetator nu se lasă şi descoperă încet-încet, odată cu înaintarea lecturii cărţii dragostea unui tînăr ucis brutal în timpul căsătoriei cu prietena din copilărie, şi un fiu, născut înaintea căsătoriei, mort şi el de acea boală inexplicabilă care se cheamă „moarte subită în timpul hrăniri"...

Partea fantastică este susţinută prin cîteva flash-uri în care animale moarte le vorbesc stăpînilor lor. Bărbatul care sufocase copilul se prezintă ca unchiul acestuia, semănînd însă foarte mult cu tatăl decedat. O autostopistă, pe care o întîlneşte foarte aproape de locul accidentului mortal şi care are tot felul de vise stranii, se întreabă dacă şi ea nu este deja moartă într-un accident... O istorie plină de reveniri care se suprapun peste intriga poliţistă.

Impresia este aceea că autorul exagerează. Amatorul de roman poliţist regretă că autorul nu a mai găsit loc şi pentru tuşele sociale care sînt specifice genului şi care îi permit să realizeze un portret al societăţii noastre. Amatorii de fantastic vor găsi probabil că faptele prezentate sînt prea grosiere, că s-au făcut prea multe concesii cititorilor care nu cunosc nimic despre gen. Şi ar mai fi de remarcat prea multele coincidenţe care apar de-a lungul romanului. Dar coincidenţele corespund unui joc de puzzle, piesele îmbinîndu-se perfect unele în celelalte, şi aceasta pentru că Pelot este un profesionist eficace care realizează o poveste plină de suspans, o carte pe care nu poţi să o laşi pînă nu afli totul despre ce se întîmplă. Ceea ce nu e rău deloc.

Traducere: Nicolae C. Ariton

perfect. Motorul nici nu şoptea, dar îmi simţea cele mai fine mişcări pe acceleraţie. Am întors, şi la garaj, am coborît.

- Şapte mii? Eşti sigur că n-ai uitat vreun zero pe undeva?

Îmi căutam o ultimă şansă de a nu cumpăra maşina, chiar dacă preţul era incredibil.

Mecanicul, după ce şi-a revenit din uimire, s-a grăbit să-mi răspundă, precipitat, cu uşurare parcă:

- Nu, nu, zicea, n-am uitat nici un zero, şapte mii costă, plus taxele, dar cu astea se poate aranja... şapte mii...

N-aveam altceva de făcut decît s-o iau. Tipul a tăcut pînă i-am semnat cecul, apoi a adăugat:

- Văzînd că n-o cumpără nimeni, m-am temut că e un zero prea mult!

Am mai aşteptat cîteva zile pentru formele de asigurare, înainte s-o pot folosi. Odată venită ziua întoarcerii, n-am pus nimic în gură, pregătindu-mă să înfrunt tortura putorilor. Inutil: mirosul dispăruse. Nu mai persista decît acel parfum indefinit al maşinilor de lux, piele amestecată cu nu-ştiu-ce, dar foarte plăcut. Ieşind din garaj, mi-am ţinut totuşi mîna la nas, ca nu cumva omul lui Domenico să găsească ceva în neregulă în contract şi să-mi pretindă preţul real.

Îmi făceam probleme şi cu văduva. Ştiam că ei îi revine jumătate din preţ. Săptămîna următoare am plecat spre ea. Stătea într-o casă mare, cu grădină frumoasă şi bine îngrijită, ea însăşi fiind o femeie foarte atrăgătoare, aşa că mi-a trecut grija.

Mercedesul era perfect, cum spune şi legenda acestei maşini... Cu o singură excepţie; dar mi-a trebuit cîtva timp s-o descopăr şi ceva mai mult s-o înţeleg.

De regulă, treburile mă purtau prin împrejurmile oraşului meu, rareori mai departe de treizeci-patruzeci de kilometri. Cîteodată, însă, aveam de făcut drumuri mai lungi. Prima oară cînd am avut aşa ceva după cumpărarea Mercedesului, maşina a încetinit, de la o sută patruzeci - nu prea am respect faţă de regulile de circulaţie - la o sută, optzeci, şaizeci... cînd am ajuns la destinaţie, mergea cu treizeci şi eu devenisem foarte nervos. Aproape că am ratat afacerea, atît eram de preocupat să aflu cauza defecţiunii. Nu mă gîndeam decît la cilindri, curele, supape şi alte lucruri despre care habar n-aveam decît că fac o maşină să meargă.

Eram încă furios cînd m-am urcat din nou la volan. Se făcuse tîrziu, aproape noapte şi eu nu ştiam dacă mă poate duce înapoi.

Dar am plecat, a urcat la optzeci, apoi la o sută şi mai sus, pînă cînd a trebuit să încetinesc, ca să nu sfidez prea mult limitele de viteză.

Aceeaşi figură mi-a mai făcut-o încă de două ori, pînă să pricep că „nu-i plăcea" să se îndepărteze de zona în care locuiam. Nu-mi prea convenea, deşi, în viaţa noastră obişnuită n-avea mare importanţă, dar era singura noastră maşină, aşa că am plecat în concediu fără ea. Le-am explicat verilor mei că nu-mi plac distanţele mari la volan şi că prefer trenul. La fel şi cu şeful, care a fost mulţumit numai cînd am adăugat că, în felul acesta, am mai mult timp să studiez fişele partenerilor, şi m-a lăsat în pace.

Aproape că mă acomodasem cu obiceiurile maşinii mele capricioase, cînd a mai căpătat unul. Dar altfel.

S-a întîmplat într-o zi însorită de primăvară, la aproape un an de cînd o cumpărasem. Mergeam cu nevastă-mea la iarbă verde şi drumul ne-a dus prin apropierea satului unde îşi avea Domenico garajul, zonă în care se afla şi orăşelul văduvei. O văduvă deloc neconsolată, căci auzisem ultimele zvonuri. Se zicea că, încă înainte ca soţul său să moară în al său - acum, al meu - Mercedes, ea avea un tînăr iubit şi după gura lumii, bărbatul stătea prea mult pe-acasă. Dar nimeni n-a mers mai departe cu presupunerile.

În lumea liniştită de acolo, era prea mult să te gîndeşti la ce ar fi făcut ea sau amantul. Crimele se petrec în alte părţi sau în oraşe adevărate, unde industria a avut destul timp să perverteaască oamenii. În orăşelul acela calm asemenea lucruri nu se mai întîmplaseră de multă vreme.

Se nimerise într-o sîmbătă, zi de tîrg, şi străzile se umpluseră de oameni, ieşiţi să se bucure de soarele apărut darnic după o iarnă grea.

Conduceam încet, atent să nu lovesc pe cineva, localnic sau turist şi priveam cum se duc toţi, veseli, undeva, de parcă respectau cine ştie ce ritual păgîn al primăverii.

Brusc, am auzit motorul urlînd. Vitezometrul urca ameţitor, mulţimea se împrăştia în panică, iar eu eram împins în scaun de maşina accelerată. Am încercat să frînez, dar n-am făcut decît să provoc un scrîşnet sinistru. Am tăiat contactul, dar maşina continua să accelereze, pînă cînd s-a auzit un zgomot slab şi o uşoară lovitură. S-a făcut linişte şi ne-am oprit.

Lumea se înghesuia în jurul nostru. Am coborît, lăsînd-o pe nevastă-mea plîngînd şi cu mîinile la urechi, îngrozită.

Pe asfalt zăcea un fel de păpuşă răsturnată, dezarticulată şi plină de sînge, care fusese, cu cîteva clipe înainte, o femeie. A deschis ochii, s-a uitat la mine, cu ceaţa morţii în priviri, apoi la maşină.

A recunoscut-o în acelaşi moment în care eu am recunoscut în ea pe vesela văduvă.

Mulţimea ne înconjura, ţipînd la mine. Dar eu nu sînt vinovat. Aud motorul torcînd ca o pisică alintată. Nu sînt vinovat.

Numai ea e, maşina. Maşina asta de ocazie.

Traducere - Mihnea MARIN

Alain Le Bussy & Claude Dumont

30 ANS DE FANEDITIONS

(30 de ani de faneditare)

Textul care urmează este o traducere şi adaptare după „30 ans de faneditions", un soi de fanzin, format A5, 60 pagini, editat de Alain Le Bussy şi Claude Dumont, într-o încercare de „remember" şi, poate, sărbătorire a 30 de ani de activitate (cu pauze destul de mari) în cadrul fandomului franco-belgian. Rîndurile scrise de cei doi pot fi lecturate ca o mărturie a experienţei personale de fani dar şi ca o mică istorie a fandomului francofon, în general, şi al faneditării, în special.

„Publicaţia artizanală a unei reviste nu este o activitate nouă. Ea ocupă şi a ocupat mereu un anumit număr de „împătimiţi", care, cu pasiune, într-un colţ, au migălit mici fascicole prin care circulă diverse informaţii, scrisori, texte ale unor tineri autori, regăsite mai tîrziu în sumarul unor reviste mult mai elaborate. Aceste reviste publicate de către fani, cu mijloace de multe ori primitive (la început copii la indigo, apoi un gen de maşină de copiat cu spirt, fotocopiere, offset şi, în zilele noastre, prin reprografie de calitate) se cheamă, în jargonul specializat, „fanzine".

Aceste fanzine există în aproape toate disciplinele: filatelie, piscicultură, fotografie, arte marţiale sau cultura plantelor exotice. Revistele studenţeşti care circulă în universităţi sînt de asemenea fanzine. Dar domeniile privilegiate pentru fanzine sînt Science-Fiction, Fantasticul şi respectiv Horror-ul şi Filmul de groază". Toate aceste rînduri îi aparţin lui Claude Dumont, în continuare Alain le Bussy ne sfătuieşte să citim această mică carte (60 de pagini în format A5) avînd cîte un prezervativ pe fiecare deget pentru a nu ne molipsi de această boală a „faneditării", un adevărat virus, de care dînşii sînt contaminaţi de aproape 30 de ani.

Claude Dumont a descoperit un SF, care abia se năştea în Europa, în anul 1955, în condiţiile primelor lansări spaţiale şi a primelor traduceri de SF american.

Alain le Bussy, la rîndul său, descoperă trei cărţi, care aveau să-i marcheze întreaga viaţă: „Slan", de Van Vogt, „Le Gambit des Etoiles", de Gerard Klein şi „Les Negriers du Cosmos", de John Brunner.

În anul 1959, în Franţa se înfiinţează primul club de science-fiction, „Club NOVA", sub preşedinţia lui Rènè Barjavel, club înfiinţat de fapt de către Michel Benâtre şi Hervé Calixte, care iniţial lansaseră prima revistă SF pur franceză, SATELLITE. Revista „decedează" rapid datorită pierderii echilibrului financiar. Astfel, Claude Dumont se hotărăşte să editeze primul său fanzin, COSMORAMA, un mic fascicol de cîteva pagini copiat la indigo. După participarea la războiul din Algeria, Claude Dumont ajunge cu regimentul său într-un Niger liniştit şi, profitînd de aceasta şi de baza materială a armatei (maşina de scris şi duplicator cu alcool), creează LUMEN, o adevărată „bombă" (doar era produs în cadrul armatei, nu?) în fandomul abia născut. Pierre Versins (autorul unei celebre enciclopedii SF), face elogiul acestui fanzin în # 113 al revistei FICTION. În fapt, fanzinul lui Claude Dumont se adaugă altor fanzine ale genului: NOCTURNE, realizat de Maxim Jakublowski, KARELLEN-ORION, editat de Marcel Battin şi Georges Gheorghiu (pentru mine, un nume cu rezonanţe româneşti!) şi bineînţeles, AILLEURS, realizat de Pierre Versins, care, indiscutabil, a fost primul fanzin francez, aflîndu-se în anul 1963 la numărul 43. Cu toată concurenţa, LUMEN continuă să apară lunar, într-un tiraj de 50-60 exemplare. În aceeaşi perioadă, Francoise Brecht lansează COMETE, iar Jean-Pierre Fontana, MERCURY, care atinge cu numărul 13 un tiraj de 1200 de exemplare, un record neegalat de un alt fanzin (s-ar părea că fanzinul PLANETE A VENDRE, editat de William Wachter, a atins tirajul de 1500 exemplare în anul '93). La acest tiraj ameţitor se adaugă şi cele 140 de pagini, format „folio" dovedind din partea editorului ambiţie şi putere de muncă.

În 1964, existau în fandomul francez 6-7 fanzine, care întreţineau între ele raporturi amicale şi publicau autori care mai tîrziu au devenit profesionişti în cadrul unor edituri. Condiţiile primitive de imprimare au făcut ca în această perioadă ilustraţiile să fie un lucru rar, excepţie făcînd doar LE JARDIN SIDERAL.

Cum editoarele de text nu existau, iar maşinile de scris electrice erau încă un vis, alinierea unui text la dreapta (*justification*, în termeni tehnici) era un semn de profesionalism pe care doar AILLEURS şi JARDIN SIDERAL reuşeau să-l atingă din cînd în cînd, şi cu mari eforturi.

Între timp Claude Dupont părăseşte Franţa pentru a se stabili în Belgia, înfiinţînd în anul 1965 CLUBUL COSMORAMA. Fanzinul său se instaurează în fruntea topului fanzinelor de gen, alături de LA CHAISE ELECTRIQUE (Scaunul electric), editat de Julien Parent şi ATLANTA. COSMORAMA, pentru prima dată în istoria fanzinatului, publică fotografii ale fanilor într-o rubrică intitulată „Le miroir cosmique" (Oglinda cosmică).

În 1965, ClaudeDumont ţine prima sa conferinţă, la Biblioteca Comunală Veviers, avînd ca temă viaţa cosmică. Vicisitudinile vieţii îl aduc din nou în Franţa, unde editează cîteva mici fanzine: ULTIME ATOME, LA FUSSE A VAPEUR...

Anul 1968 înseamnă primii paşi pe Lună, făcuţi de Armstrong, iar în Germania, Mario Bosniak şi echipa sa pregătesc prima convenţie europeană de science-fiction, la Heidelberg. Această convenţie, ţinută în perioada 11-14 august 1970, a fost de fapt prima întîlnire oficială între SF-ul american şi cel european, paralel desfăşurîndu-se şi al 28-lea *Congres Mondial de Science-Fiction*. Organizat de fandomul german (care sărbătorea în anul 1970, 15 ani de existenţă), la această convenţie au participat 800 de fani, sosiţi din toate colţurile lumii. Nume legendare au fost prezente: John Campbell (care după un an a decedat), Robert Silverberg, Jack Vance, Larry Niven, Poul Anderson (împreună cu soţia Karen şi micuţa Astrid), John Brunner. Cu această ocazie, Claude Dumont a cîştigat primul premiu acordat pentru bandă desenată (o sută deutsche-mark), fiind de fapt singurul concurent la această secţiune.

Începînd cu anul 1972, editează prima serie a fanzinului OCTAZINE (1 octa egal cu opt ani lumină, conform dicţionarului „Petit Larousse" 1972), primul număr fiind numerotat cu # 50, următoarele cu 49, 48, astfel încît la Convenţia de la Stockholm, din 1976, a fost editat #1 al fanzinului. Ritmul de un număr pe lună a fost obositor, astfel încît Dumont abandonează proiectul, lucru care nu-l împiedică să publice o antologie de texte fantastice: DANS LA PEAU DU DIABLE, cu coperta de culoare albă cînd era scoasă din plic şi care se înegrea cîteva ore mai tîrziu, lăsînd doar titlul în alb. Procedeu bine cunoscut de fotografi, dar care a făcut ravagii printre cititorii de rînd.

Alain le Bussy editează şi el, în această perioadă, un fanzin: LES NOUVELLES DE XUENSE, care nu era altceva decît o mică inversare în numele unei publicaţii politice la care era angajat: LES NOUVELLES D'ESNEUX. Minunea se întîmpla în anul 1970, la două luni după HEICON, şi pentru că tot era la modă, era numerotată cu #89, cu numărul doi avea să-şi ia cursul normal, iar cu numărul 5 devine simplu, XUENSE.

După 1980, mijloacele de imprimare moderne permit faneditorilor tiraje sporite şi o mai bună calitate a publicaţiilor lor. Apărînd însă o întrebare, lansată de Pierre Versins: „Un fanzin editat într-un tiraj de 1000 de exemplare mai este un fanzin?" S-a ajuns astfel în domeniul controversat al definiţiei de fanzin. Dominique Warfa afirmă că:

„Fanzinul este o publicaţie ce nu-şi remunerează colaboratorii în timp ce revista o face". Bernard Stephan, are o definiţie şi mai simplă: „Fanzin, revista semi-pro, foaie de varză!".

Faneditarea oscilează de-a lungul timpului. Traversează evenimentele urmînd o sinusoidă complicată. Astfel, după 1980, au apărut cîteva realizări remarcabile: fanzinele OPTION, realizat de Laurent Pfeiffer, PHOENIX de Marc Bailly. Faneditorul actual uită însă că editarea de fanzin este în primul rînd o pasiune care se practică „după program", în afara obligaţiilor familiale şi/sau profesionale. În loc de sfîrşit, cîteva cuvinte aparţinînd lui Alain le Bussy, vis-a-vis de activităţile fanice:

FANZIN: fanzinul este un document publicat de cineva care are impresia că face un fanzin, cu intenţia ca potenţialii cititori vor spune: „ăsta e fanzin".

FANDOM: este o aventură sentimentală. Răpeşte o grămadă de timp, necazuri în familie, ratèuri profesionale şi nici o şansă să vă eliberaţi.

SCIENCE-FICTION: încă o definiţie, după cincizeci de ani de încercări nereuşite (adică nu s-a găsit nici una care să-i mulţumească pe toţi fanii). Un text poate fi considerat science-fiction în momentul în care un amator de science-fiction estimează că acesta este science-fiction.

Traducere şi adaptare:
Nicolae C. ARITON

* *SORIN DINU* - Povestirea ta aduce a episod de STAR TREK.

„Teoria oglinzilor infinite" mi se pare interesantă. Mai ai de lucrat la latura stilistică, nu e suficientă doar o ideea .

* *BALAZS GABRIEL (Mangalia)* - Salut!

* *LIVIU SURUGIU (omul care dă cu milioanele)* - „orice șut în... spate e un pas înainte" așa că nu te sinucide pînă în anul 2995 cînd o să primești numerele 106 și 108 din JSF (eu le pun la poștă mîine). Încercăm să facem rost de SUPERNOVA și etc. Ideea concursului e mișto ca tot ceea ce scrii tu.

*DARADICI LADISLAU (Huedoara) - Nu există un calendar al concursurilor de literatură SF dar urmăriți JSF-ul unde vor apare din timp toate concursurile cu tematică. Ne-au plăcut povestirile, sper să vă țineți de cuvînt.

RADU PAVEL GHEO (Timișoara) - Am primit materialele.

CONDRUȚ VIRGINICA, STROE DAN (Brăila) – Am primit scrisorile voastre.

TUDOR GABRIEL (București) - NIMIC NOU! Treci pe la redacție.

Căutăm numerele: 9, 14, 17, 29, 30, 31, 33, 39, 40, 47, 54, 65, 95 din JSF. (La schimb sau contra cost) Răspusuri pe adresa redacției.

* DAN, DEATHERUL din Huși -

„Mea culpa pentru *„Rest/ Rust in peace"*. Într-adevăr, e vorba de „Rugineasca-se în pace" (un joc de cuvinte). Referitor la piesa *„Psychotron"* (ex: NI [illegible]dethi și „mutanți", uite versurile: „Maybe not a *Mutant*, maybe not man/ Part bionic and organic/ Not a *Cyborg* / Call him *Psychotron"*

Se vede clar că-i un km de sîrmă pe care atîrnă copiii, așa am și scris în manuscris, dar, probabil, cineva hotărît să-mi strice imaginea, a coborît din viitor și a operat modificarea după ce am făcut eu corectura...

Mă bucur că mi-ai scris, am notat sugestiile și te aștept să revii, mai ales că, în curînd, va urma ceva „țapăn"!

Isoscel & Rică

POȘTA REDACȚIEI

ANUNȚURI

Emisiunea VIAȚA SPIRITUALĂ dorește, prin intermediul revistei noastre să ia legătura cu fețele bisericești interesate de problematica SF în vederea realizării unei (sau unor) emisiuni care să ofere Bisericii posibilitatea de a-și exprima punctul de vedere cu privire la acest fenomen literar, artistic și social.

Sîntem interesați atît de părerile pro cît și de cele contra.

(Red. TVR - Dan Micu)

În curînd vom putea citi la editura Nemira un roman inedit al lui Jules Verne. Reamintim fanilor că pe data de 29 martie comemorăm 90 de ani de la trecerea în neființă (?) a marelui scriitor.

Liviu Surugiu, Liviu Radu, Mihail Grămescu și Don Simon au acceptat să le fie preluate cîte o proză pentru fanzinul - special România- al prietenilor noștri francezi.

AB

VIDEOMANIA

MOON 44

cu: Michael Pare, Lisa Eichhorn, Malcom McDowell
scenaiul: Dean Heyde
regia: Roland Emmerich
producție SUA, 1990

În 2038 resursele Pămîntului sînt epuizate. Atenția oamenilor se îndreaptă spre asteroizi, care devin în scurt timp adevărate mine de aur. Companiile se bat *en gros* pentru aceste stînci rătăcite prin spațiu. Una descoperă că *cineva* „pescuiește" în proprietatea ei. O echipă de pușcăriași și un agent special sînt trimiși la fața locului (adică „Luna 44") cu scopul de a împiedica comiterea altor furturi.

Subiectul e vechi și răsuflat. Numai o realizare de excepție l-ar fi salva. Dar filmul *„Luna 44"* nu se ridică nici măcar la un nivel mediu. Singurul merit îl reprezintă efectele speciale. Realizatorul a creat niște decoruri sofisticate, mai ceva ca în *„Războiul Stelelor"*. Dealtfel jumătate din film te *îndoapă* cu nave spațiale lucitoare, vehicule și construcții extravagante.

Ca în majoritatea filmelor anilor '70 eroul acționează cu nelipsita-i țigară între dinți. Și, ca o ironie, scenaristul plusează cu o replică suculentă: *„Fumează o țigară și pentru mine!"*. La asta se adaugă un caracter dur și nemilos pînă și în rădăcina numelui (personajul principal se numește „Stone"=piatră).

Roland Emmerich este regizorul mai multor filme science fiction, dintre care *„Stargate"* a fost lansat la sfîrșitul anului 1994 în SUA și pare-se că face furori printre americani la ora actuală.

Oare nu vi s-a întîmplat în copilărie ca mămica să vă spună: dacă mănînci ciorba, capeți prăjitură?...

Florin Iulian HRIB

muzicii sferelor (5)

Titlul acestei rubricuțe ajunsă, iată, la cel de-al V-lea episod se cere, cred eu, explicat. Dubla metaforă pe care o sugerează provine dintr-un concept filosofic al antichității care "a supraviețuit" pînă înspre epoca modernă a istoriei umane.

Gînditorii greci preocupați de explicarea structurii și formei de organizare a universului în care trăim au avansat ideea unei armonii universale. Argumentația acestor păreri s-a sprijinit solid pe concepțiile unificatoare, atotcuprinzătoare ale lui Pitagora. Descoperind că înălțimea unei note muzicale depinde de lungimea coardei care o produce și că intervalele armonioase ale scării sînt realizate prin raporturi numerice (2:1 octava, 3:2 cvinta, 4:3 cvarta), el a fost primul care a găsit interconexiuni între două domenii aparent disjuncte: muzica și matematica.

După acest pas, astfel de corespondențe și simetrii au fost căutate între tot mai multe domenii și, cu ajutorul raporturilor numerice, s-au identificat relații coerente, ordonate, permițînd extinderea armoniei muzicale la scara întregului univers. Simbolul acestei armonii a devenit LIRA.

În acest context conceptual, însuși sistemul nostru solar era privit ca o imensă liră ale cărei coarde sînt curbate în formă de cerc. Pămîntul era situat în centru, iar Soarele, Luna și planetele se învîrteau în jurul lui în cercuri concentrice. Toate aceste corpuri, urmîndu-și traiectoria orbitală provocau un susur muzical prin aer (!?). Și, firesc, tonalitățile diferau depinzînd de proporțiile matematice ale distanțelor față de sfera din centru.

Bineînțeles, o astfel de viziune a devenit total anacronică în lumina cunoștințelor astrofizicii actuale... Însă, dincolo de acest lucru, rămîne ceva frumos spus... O metaforă cu o încărcătură și semnificație aparte care "prinde", sper, conținutul acestei rubrici.

Nu mă îndoiesc că ați savurat cărțile din ciclul "Dune". Deosebit de impresionați de opera lui Frank HERBERT au fost și cei din celebra trupă britanică IRON MAIDEN. Pe albumul "PIECE OF MIND" din 1983 există piesa "TO TAME A LAND" (7:26) care tratează evoluția lui Paul Atreides (Muad'dib) în cadrul mai mult sau mai puțin primitoarei

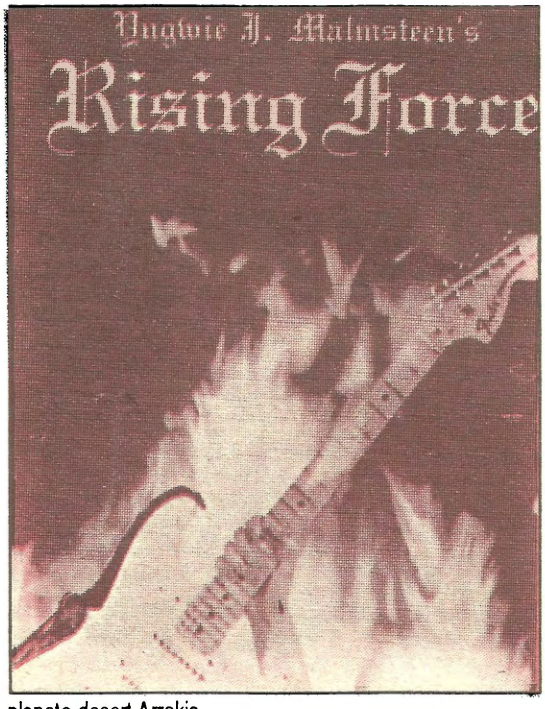

planete-deșert Arrakis.

La începutul anilor '70, o altă "trupă mare", DEEP PURPLE cucerea Marea Britanie și întreaga lume cu formidabila "Child in Time", piesă care se află și acum în fruntea preferințelor multor cunoscători ai domeniului. Claviaturistul acestei formații, JON LORD, muzician de formație clasică, a realizat în 1971 "Gemini Suite" împreună cu "The British Broadcasting Corporation's South Bank Pops Orchestra". Titlul albumului este o aluzie clară la binecunoscutele misiuni spațiale americane.

YNGWIE J. MALMSTEEN, virtuozul chitarist suedez, promotor al stilului SYMPHONY-METAL a compus și interpretat, la rîndul său, piese cu sound astral. De exemplu, pe albumul "Rising Force" (1984), poate cel mai bun al său, "Black Star", "Far Beyond the Sun" și "Icarus' Dream Suite Opus 4" sînt de-a dreptul fascinante. Viteza și melodicitatea muzicii sale sînt puse excelent în valoare și pe albumul "Eclipse" din 1990, al cincilea din cele șapte de pînă acum.

Remus CERNEA

IMAGINI MIȘCATE

Adrenaline

un film de: Yanin Piquer și J.M. Maddedou

Peliculă-experiment a școlii franceze de film.

Un scenariu cu adevărat șocant, pus pe mai multe planuri, fiecare de sine stătător, divizate de intervenția ciclică a unui cadru alb-negru, în care ni se înfățișează o imensă coadă, la care stau nerăbdători oameni, bărbați și femei, cu ochelari fumurii și bastoane. Habar n-ai de simbolistica acestui cadru pînă la ultima secvență. Atunci se leagă totul.

Filmul nu are personaje principale. Găsești în el zeci de actori, toți cu roluri de cîteva clipe.

Departe de a fi nemaipomenit, este totuși altceva. De aceea merită văzut.

Don Simon